

सर्वोच्च अदालत, संयुक्त इजलास
माननीय न्यायाधीश श्री गोपाल पराजुली
माननीय न्यायाधीश श्री दीपकराज जोशी
फैसला

०६८-CR-०२२०

मुद्दा: कर्तव्य ज्यान।

दैलेख जिल्ला, नारायण नगरपालिका वडा नं. २ घर भै हाल कारागार कार्यालय पुनरावेदक
दैलेखमा कैदमा रहेको एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापा ----- १ प्रतिवादी
विरुद्ध

नन्दबहादुर थापाको जाहेरीले नेपाल सरकार ----- १ प्रत्यर्थी
वादी

०६८-CR-०४२८

नन्दबहादुर थापाको जाहेरीले नेपाल सरकार ----- १ पुनरावेदक
वादी

विरुद्ध

सुर्खेत जिल्ला, वीरेन्द्रनगर नगरपालिका वडा नं. १ बस्ने भीमबहादुर वि.क.----- १ प्रत्यर्थी
दैलेख जिल्ला, नारायण नगरपालिका वडा नं. २ बस्ने पवनकुमार खत्री ----- १ प्रतिवादी

०७०-CR-०९३२

दैलेख जिल्ला, नारायण नगरपालिका वडा नं. २ बस्ने भुपेन्द्रबहादुर थापा ----- १ पुनरावेदक
ऐ.ऐ. बस्ने पवनकुमार खत्री ----- १ प्रतिवादी

ऐ.ऐ. घर भै हाल नेपाली सेनाको कालिशक्ति गण हेटौँडा मकवानपुरमा कार्यरत
प्युठ तेजबहादुर थापा ----- १

विरुद्ध

नन्दबहादुर थापाको जाहेरीले नेपाल सरकार ----- १ प्रत्यर्थी
वादी

०७०-CR-०९३३

सुर्खेत जिल्ला, वीरेन्द्रनगर नगरपालिका वडा नं. १ बस्ने भीमबहादुर वि.क.--- १ पुनरावेदक
प्रतिवादी

विरुद्ध

नन्दबहादुर थापाको जाहेरीले नेपाल सरकार ----- १ प्रत्यर्थी
वादी

सुरु तहमा फैसला गर्ने:

माननीय जिल्ला न्यायाधीश श्री ठाकुरप्रसाद शर्मा
दैलेख जिल्ला अदालत

पुनरावेदन तहमा फैसला गर्ने:

माननीय का.मु. मुख्य न्यायाधीश श्री गोविन्दकुमार श्रेष्ठ
माननीय न्यायाधीश श्री भुपेन्द्रप्रसाद राई
पुनरावेदन अदालत सुर्खेत

पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला उपर न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा ९
बमोजिम पुनरावेदन परी तथा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२ बमोजिम मुद्दा
दोहोर्न्याई हेर्ने निस्सा प्रदान भई पेस हुन आएको प्रस्तुत मुद्दाको संक्षिप्त तथ्य एवम् ठहर यस
प्रकार छ:-

मृतक डेकेन्द्रबहादुर थापाको शव अस्पतालमा रही निजले लगाएका शरिरका सम्पूर्ण
कपडाहरुमा रगतले भिजेको, शरिरको दाहिनेतर्फको कोखाको भागमा धारीलो हतियारले

काटिएको घाउ रहेको, कपाल रगतले भिजेको, हात खुम्चीई रगत लागेको, दायाँ खुट्टाको साप्रामा गहिरो घाउ रहेको, नाकमा रगत लागेको, कोखा र खुट्टामा काटेको घाउ रहेको, छाति र पेटमा रगत लागेको भन्ने समेत मिति २०६६।११।१३ मा भएको घटनास्थल तथा लाश प्रकृति मुचुल्का ।

श्रीस्थान मन्दिरदेखि रावतकोट भिरखेततर्फ जाने बाटोदेखि ४० मिटर तलसम्म सुकेको रगत हुनुको साथै सो ठाउँमा रहेका सालका पातहरूमा आलो रगतदेखिएको, बाटोदेखि ३० मिटर तल ५ मिटर अग्लो सालको रुखको फेदमा रगत लत्पतिई भिजेको तथा सालका पातहरूमा समेत रगत जमेको, सालका साना साना विरुवाहरूका पातहरूमा रगतको छिटा लागेको, रावतकोट जाने बाटोको कुनामा रगत लागेको, सो ठाउँमा रु.५०।- र रु.१०।- रहेको र सो स्थानदेखि २ मिटर पश्चिम कालो रंगको छालाको चक्कुको दाव तथा घटनास्थलदेखि वायाँतर्फ १ जर्किन र गिलास भएको, ३ मिटर तल पहेलो र कालो रंगको टर्च लाईट बरामद हुनुको साथै सो स्थानमा माथिदेखि तलसम्म जमिनको माटो खोस्नी पातहरूमा रगत लत्पतिएको भन्ने समेत बेहोराको घटनास्थल प्रकृती मुचुल्का ।

मृतक डेकेन्द्रबहादुर थापाको मिति २०६५।११।१२ गते राती १२ वजेको समयमा श्रीस्थानको शिवरात्री मेलामा अज्ञात हतियारधारी समुहले दायाँ कोखा माथि र काखी मुनी खुकुरी प्रहार गरी गहिरो घाउ चोट पुर्‍याई घटनास्थलमा मृत्यु भएकाले हत्यामा संलग्न अपराधीको खोज तलास गरी कानूनी कारवाही गरिपाउँ भन्ने यज्ञराज थापाको निवेदन ।

जिल्ला दैलेख रावतकोट गा.वि.स.वडा नं.९ स्थित श्रीस्थानको जङ्गलको पूर्वमा छामघाट खोला, पश्चिममा नाभिस्थान खोला, उत्तर श्रीस्थान जङ्गल, दक्षिणमा छामघाट खोलाको बगर यति ४ किल्लाभिन्न रावतकोट जाने मूलबाटोदेखि अन्दाजी ३० मिटर तल मृतक डेकेन्द्र थापाको लास रहेको ठाउँमा काठको विड भएको २५ से.मी.लम्वाई, ६ से.मी. चौडाई भएको चक्कु भै उक्त चक्कुको माथिल्लो भागमा काँडे धार र तल्लो भागमा धारिलो धार भै चक्कुको टुप्पो र बीच भागमा रगत लागेको अवस्थामा रहेको छुरा बरामद भएको भन्ने वरामदी मुचुल्का ।

मिति २०६५।११।१३ गते विहान ७:०० बजेको समयमा नेपाली सेनामा कार्यरत एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापासँग दैलेख ना.न.पा.वडा नं. ६ स्थित मेरो घर अगाडि भेट हुँदा मैले काहाँ जान लागेको भनी सोध्दा निजले आफ्नो क्याम्पमा जान लागेको छु भन्ने जवाफ दिए। मैले श्रीस्थान मेलामा घटना घटेको हल्ला बजारमा सुनिन आएको छ, तपाईंलाई थाहा छैन, भनी सोध्पछि गर्दा निजले आफुलाई केही थाहा नभएको भनी जवाफ दिई निज जागीरमा गए वा कता गए थाहा भएन। मैले देख्दा निजको नाकको टुप्पोमा कोतारिएको जस्तो घाउ, चोट थियो भन्ने समेत सुर्यबहादुर थापाले गरेको कागज ।

वारदातको समयमा म श्रीस्थानको मेलामा थिएँ। मेलामा रहेको अवस्था नारायण सुनार, इन्द्र वि.क. भन्ने व्यक्तिहरुले मेलामा खटिएका प्रहरीहरुलाई खबर गरेको भन्ने सुनेको हो। जङ्गलमा झगडा परेको छ भन्दै प्रहरी सहित झगडा परेको स्थानमा गए, म गईन, पछि मेलामा भीमबहादुर वि.क.लाई घाइते र रगत लागेको अवस्थामा देखेको हो। भीमबहादुर वि.क.लाई ईन्द्र वि.क., नारायण वि.क., म समेत भै हस्पिटलमा लगेको हो। डेकेन्द्रलाई कसले मारेको हो थाहा छैन भन्ने समेत करसिंह वलीले गरेको कागज।

घटना हुँदाको दिन म मेलामा थिएँ। राती २ बजे तिर घटना भएको सुनेको र भोलीपल्ट १३ गते विहान मान्छे मरेको भन्ने सुनेको हुँ। मृतक डेकेन्द्रलाई मारेका रहेछन्। सद्गत गर्न जाँदा घटनास्थलमा गै हेर्दा रगतै रगत थियो। मेलामा राती ११:०० बजे तिर मुखमा कालो पट्टि बाँधेका व्यक्तिहरु आएको देखेको थिएँ भन्ने समेत निरकबहादुर कार्कीले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मृतक मेरो सहोदर दाजु हुन्। मिति २०६५।११।१२ गते साँझ दाजु डेकेन्द्रबहादुरले खाना खाई कोठामा सुतीसकेको अवस्थामा ८:०० बजेको समयमा तेजबहादुर थापा र एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा समेतका व्यक्तिहरु आई मेला हेर्न जाउँ भनी साथमा लगी गएका हुन्। दाजुको मृत्यु भएको कुरा मिति २०६५।११।१३ गते विहान काका पर्ने भेषराज थापाले फोन गरेपछि थाहा पाएको हुँ। कसले हत्या गरेको हो थाहा छैन भन्ने मौकामा कागज गर्ने निर्मला थापाले गरेको कागज।

बरामद भै आएको खैरो रंगको चुच्चे टोपी मेलामा जानु भन्दा अगाडि दाजुले लगाएर जानुको साथै साथमा पहिलो रंगको टर्च थियो। हाल बरामद भै आएको टोपी र टर्च देखाउँदा देखेँ चिनेँ भनी निज मृतकको बैनी निर्मला थापाले गरिदिएको सनाखत कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते साँझ नारायण वि.क., भीमबहादुर वि.क., ईन्द्र वि.क., म समेत भई श्रीस्थानमा मेला हेर्न गएकोमा अन्दाजी ९:३० वजे पुगेका हौँ। रातको १:४५ वजे घर फर्कने भनी मेला लाग्ने स्थानदेखि ५०० मिटर टाढा नाभिस्थान पुल नजिक आइरहेको अवस्थामा म सबै भन्दा अगाडि हिडीरहेको थिएँ। एक्कासी अपरिचीत मुखमा कालो रुमाल बाँधेको १ ब्यक्ति आई मैले उज्यालो देखाइरहेको नोकिया कम्पनीको मोवाईल खोसी लग्यो। किन मोवाईल लग्नु भयो भन्दा निजले मेरो नाक र मुखमा हिक्राई पल्टायो। म पछाडी रहेका भीमबहादुरसँग निजले झगडा गर्नु गरेन मलाई थाहा भएन। म घटनास्थलदेखि लडीबुडी खेल्दै जङ्गलदेखि तल गएपछि मेलामा गएँ। भीमबहादुर वि.क., ईन्द्रबहादुर वि.क., नारायण वि.क. पनि मेलामा पुगी प्रहरी टोलीलाई जानकारी गराउँदै थिए। उक्त समयमा भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा रगत बगीरहेको विभिन्न चोटहरू देखेको हुँ। इन्द्रबहादुर, नारायण वि.क. र म समेत भई भीमबहादुरलाई अस्पताल लगेका हौँ। घटनास्थलबाट बरामद हुन आएको खैरो, सेतो, रंगको कटनको चुच्चे टोपी भीमबहादुर वि.क.ले लगाउने गरेको हो। भीमबहादुर वि.क. मेरो फर्निचर उद्योगको साहु हुन्, फर्निचरमा नारायण, इन्द्र र म सँगै काम गर्छौँ भन्ने समेत दिलबर वि.क.ले मिति २०६५।११।१६ मा प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते बेलुका छोरा डेकेन्द्रले खाना खाई सुत्न भनी कोठामा गएको मौकामा एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, तेजबहादुर थापाले पारीबाट डाँकी डेकेन्द्रलाई मेलामा जाउँ भनेकाले भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा, बमबहादुर थापा र अन्य नाम नचिनेका २ जना समेत ७ जनाको टोली श्रीस्थानमा मेला हेर्न गएकोमा रातको अन्दाजी २ बजेको समयमा अज्ञात ब्यक्ति आई छोरा डेकेन्द्र थापालाई बोलाई श्रीस्थान मन्दिरदेखि तल गहिरो जङ्गलमा लगी धारीलो हतियार प्रयोग गरि दाहिने कोखा र दाहिने खुट्टाको साप्रामा

प्रहार गरी मारी भागेकोमा गस्ती प्रहरीले लास उठाई हस्पीटलमा ल्याई थाहा दिएकोले जाहेरी दिन आएको हुँ। अज्ञात ब्यक्तिको छानविन गरि कारवाही गरिपाउँ भन्ने समेत नन्दबहादुर थापाको जाहेरी दरखास्त।

मेलामा गएकोमा मिति २०६५।११।१३ गते विहान ५ वजेसम्म बसी सो पश्चात् पसलमा चिया पिउन जाँदा जाहारकोटको डेकेन्द्रकुमार थापालाई मारेको भन्ने हल्ला सुनी हेर्न जाँदा डेकेन्द्रको हत्या भएको रहेछ। कसले कर्तव्य गरी मारे थाहा भएन। मृतकसँग मेलामा जानु भन्दा अगाडि तेजबहादुर थापा, एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, भुपेन्द्रबहादुर थापा, पवन खत्री समेतका ७।८ जना केटाहरु घरबाटसँगसँगै गएका हुन् भन्ने सुनी थाहा पाएको हुँ। घटना कतिखेर घट्यो अन्य केटाहरु कति बेला फर्के थाहा भएन भन्ने समेत ब्यहोराको बमबहादुर थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते बेलुका ८ वजेको समयमा मृतक डेकेन्द्र खाना खाई सुतेकोमा एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, भुपेन्द्र थापा, पवन खत्री समेतका ब्यक्तिहरु आई मेला हेर्न आउँ भनी लगेका र सोही राती श्रीस्थानको शिवरात्री मेलामा अज्ञात ब्यक्तिहरुद्वारा हत्या भएकोमा सो हत्या एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको समुहबाट नै भएकोमा पूर्ण विश्वास लाग्छ भनी मृतककी आमा कर्ना थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते शिवरात्रीको मेला हेर्न भनि भीमबहादुर वि.क., दिलबर वि.क., ईन्द्र वि.क. र म समेत भै गएका हौं। मेला हेरी राती फर्कने क्रममा मेलादेखि अन्दाजी ४।५ सय मिटर टाढा नाभिस्थान पुल नजिक आईरहेको अवस्था जङ्गलबाट मुखमा कालो पट्टि बाँधेका अपरिचीत १०।१२ जनाको समुह आई दिलबर वि.क.लाई एकछिन हामीसँग आउ भन्दै समातेर लगे। ईन्द्र वि.क. र म प्रहरीलाई खबर गर्न गै पुनः मेलातर्फ गयौं। प्रहरी साथ ईन्द्र वि.क. र मसमेत दिलबर वि.क.लाई पहिले छाडी गएको ठाउँमा पुग्दा भीमबहादुर वि.क. लाई अपरिचीत समुहले कुटपिट गरि घाइते बनाएका रहेछन्। भीमबहादुर वि.क. मलाई बचाउ भन्दै थिए। घाइते भीमबहादुर वि.क. लाई उपचारको लागि ईन्द्रबहादुर वि.क., सीता वि.क., नाम थाहा नभएका रुती खत्वे भन्ने र म समेतले अस्पतालमा ल्याएका

हैं। घाइतेलाई अस्पतालमा ल्याउनु भन्दा अगाडि नै मृतक डेकेन्द्रलाई ल्याइसकेका थिए। मृतकलाई कसले मान्यो मलाई थाहा भएन भन्ने समेत बेहोराको नारायण सुनारको प्रहरी समक्ष भएको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते राती ९ वजे शिवरात्री मेला हेर्नको लागी म र मेरो साथी कोकिला मगराती भई गएका थियौं। मेलामा भीमबहादुर वि.क.लाई टाउकोमा चोट लागी रगत बगीरहेको अवस्थामा देखेकोले मसँग भएको सलले भीमबहादुरको टाउकोमा बाँधी उपचारको लागीसँगै लिई आएको हो। निजलाई कसले घाइते बनायो केही थाहा भएन र डेकेन्द्रको मृत्यु कसको कर्तव्यबाट भएको हो थाहा छैन भन्ने समेत सीता नेपालीले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते राती ८ वजेको समयमा एल.पि.को घरमा म लगायत पवन खत्री, टेकबहादुर थापा र भूपेन्द्रबहादुर थापा भै गएको र लालबहादुर थापालाई साथ लगी डेकेन्द्रको घरमा गै डेकेन्द्रलाई साथ लगी गयौं। मगरको घटाबाट पट्टु भन्ने तेजबहादुर थापा समेत ७ जना श्रीस्थान मेला हेर्न गयौं। भीरखेतमा प्रदिप पनि भेट भए। भीरखेत पुग्नु भन्दा अगाडि लालबहादुरले सवैले मुखमा पट्टी बाध्नु पर्छ भनेकाले मुखमा रुमाल बाध्यौं। रावतकोटको पुलमाथिको चौरमा पुगेपछि लालबहादुर थापाले आफुले लगाएको कपडा साटा साट गरे। मेलामा पुग्दा १० वजेको थियो तेजबहादुरले घर जाउं भनेपछि आठै जना भै मेला लाग्ने स्थानदेखि ५० मिटर नाभिस्थान पुल नजिक पुगेकोमा एल.पि.ले ५ वटा विस्कुट किनेको हुँदा सवैजना भई खायौं र पुल भन्दा माथि जङ्गलको डाँडामा हामी सवै बसिरहेका थियौं। राती अं.१२:३० वजेको समयमा तलबाट १ जना मानिस मोबाईलको लाईटको साहाराले आएका र निजको पछाडी अन्य ३।४ जना मानिस पनि थिए। उज्यालो देखाईएको मोबाईल पवनले खोसेर लग्यो। मोबाइलवाला व्यक्ति मोबाईल खोई भन्दै कराएको अवस्थामा एल.पि.ले निजको कन्चटमा बक्सीङ्गले हानी सोही बेला एल.पि.ले भाग भनेकाले हामीहरु सवै भाग्यौं। सो ठाउँमा एल.पि.ले के के गरे सो थाहा भएन। लालबहादुर थापा र भूपेन्द्र थापा जङ्गलमा बसेका थिए। मेरो साथमा पवन खत्री थिए। एल.पि. भन्ने लालबहादुर, पवन, भूपेन्द्र र

म समेत उक्त स्थानमा वस्यौं। टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, प्रदिप थापा समेत जना ३ सो स्थानमा आई तेजबहादुरले डेकेन्द्र खोई भन्दा एल.पि.ले भागी सक्यो भने। एल.पि.ले टाउजर जुत्तामा र खुकुरीमा रगत लागेको देखाएका थिए। निज एल.पि.ले भोली ब्यारेकमा हाजिर हुन जाने भनी हामी सबै घर तिर आयौं। उक्त समयमा डेकेन्द्र थिएनन्। डेकेन्द्रलाई कसले मान्यो थाहा भएन भन्ने समेत ब्यहोराको भुपेन्द्रबहादुर थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

टेकबहादुर खत्रीको घरको पूर्वतर्फ काठको तखतामा मिति २०६५।११।१२ गते लालबहादुर थापाले लगाएको भनिएको टर्ाउजर पट्याएर राखेको अवस्थामा रहेको, टर्ाउजरको बायाँ बाउलामा रगतको हल्का दाग भएको, लालबहादुरले लगाउने गरेको सेतो कालो रंगको एअर लेखेको जुत्ता सोही जुत्ताको अगाडिको भागमा कालो दाग लागेको जुत्ता बरामद भएको हो। त्यस्तै, घरको कोठामा झगडा गर्दाका अवस्थामा मेलामा खोसिएको भनिएको मोबाईल सेट बरामद भएको भन्ने समेत वरामदी मुचुल्का।

मिति २०६५।११।१२ गते वेलुका ६ वजेतिर श्रीस्थान मेला हेर्नको लागि म, उमेश थापा, पुस्कर शर्मा, देवेन्द्र थापा, टेकबहादुर खड्का, भोविन थापा, नमराज खड्का भै गएकोमा भिरखेतमा पुगेपछि जाहारकोटका केटाहरु भेटेका थियौं। भिरखेतमा पुग्दा अं.८ वजेको थियो। सो बेला तल्लो जाहारकोटका प्रायः सबैले मास्क लगाउनुको साथै सबैको हातमा हतियार पनि थियो। दुवै टोली भै मेलातिर गयौं। मेलामा भजन भैरहेको वरिपरी डेकेन्द्र थापा र लालबहादुर थापाले हल्ला गर्न खोज्दै थिए। लालबहादुरको मुखमा मास्क थियो। फर्निचरमा काम गर्नेहरु करिब ४ जना जति थिए। मेला माथि रहेको जङ्गलमा निजहरुले कोही छ ? लड्ने दादागिरी गर्ने भनी चर्को स्वरमा भनेको सुनेको थिएँ। झगडा हुँदा म सबै भन्दा अगाडि थिएँ। म त्यहाँबाट भागेपछि तेजबहादुर र टेकबहादुर समेत भेट भै भिरखेत गै वस्यौँ। एल.पि.को मुखमा चोट लागेको, पाखुरामा रेम्बो नाइफले काटेको, सेतो जुत्तामा, टर्ाउजरमा र शरिरमा समेत रगतै रगत लागेको थियो, त्यस अवस्था तेजबहादुरले डेकेन्द्र कता गयो भनी एल.पि.लाई सोध्दा एल.पि.ले आफुले उसलाई लडाईँबाट छुटाएको भनेका

थिए। सो बेला नचिनिने रेम्बो नाइफ चकुरे लालबहादुरको छात्ती नजिक लागेको थियो। हानेको देखिन। डेकेन्द्रलाई छुटाई अर्को व्यक्तिलाई खोज्न जाउँ भनी सबै साथीहरूले भन्दा त्यहाँ गएमा पुलिसले लैजान्छ जान ठिक छैन। डेकेन्द्र घरमा गै सक्थे होला भनेका थिए। उनीहरू आ-आफ्नो घरतिर लागे। सो बेला ४ बजिसकेको थियो। डेकेन्द्रको मृत्यु भयो भन्ने सुनीसकेपछि कर्तव्यबाट मरेको थाहा पाएको हुँ। कस्को कर्तव्यबाट मरेका हुन् थाहा छैन भन्ने समेत ब्यहोराको प्रदिपजंग थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते टेकबहादुर खड्का, पुस्कर शर्मा, उमेश थापा, प्रदिपजंग थापा र म समेत ५ जना भै मेला हेर्न घरबाट हिडेकोमा भिरखेतमा बसिरहेको अवस्थामा तल्लो जाहारकोटका डेकेन्द्रबहादुर थापा, लालबहादुर थापा, भूपेन्द्र थापा, पवन खत्री समेतका ७।८ जना केटाहरू आई हामीसँग भेट गरी सँगसँगै जात्रामा गएकोमा रावतकोटको जङ्गलमा पुगेपछि लालबहादुर थापा र पवन खत्रीले ट्राउजर र पैन्ट साटासाट गरी लालबहादुरले ट्राउजर लगाएका हुन्। निज लालबहादुरले मेलामा कसैसँग चिनीनु हुन्न हामी सबैले मुखमा पट्टि बाँध्ने भनेकाले हामी सबैले आफ्नो मुख छोपी मेलामा गयौं। मेलामा गएपछि उनीहरू र हामीहरू छुट्टियौं। डेकेन्द्र थापालाई कर्तव्य गरी मारे भन्ने मेलामा नै सुनेको हो। कसले हत्या गर्‍यो थाहा छैन भन्ने समेत नवराज खड्काले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

बरामद भै आएको मोवाईल सेट मेरो हो। उक्त मोवाईल धर्ख बैगारबाट किनेको हो। सो मोवाईल मिति २०६५।११।१२ गते राती श्रीस्थान मेलाबाट फर्कने क्रममा रातको अं.१:४५ बजेको समयमा मेलादेखि अं.५०० मिटर टाढा आईपुग्दाको अवस्था मोवाईलको एज्यालो प्रयोग गरेको अवस्था मुखमा रुमाल र कालो पट्टि बाँधेका अन्दाजी ४।५ जना आई तपाईंको घर कहाँ हो भनी सोध्दा मैले भुर्ती हो भनी भनेपछि अपरिचित व्यक्तिहरू मध्ये १ जनाले मेरो हातमा भएको मोवाईल खोसेर लग्यो। मोवाईल दिनुहोस् दाजु भन्दा मोवाईल कसले लग्यो भन्यो साथमा भएका भीमबहादुर वि.क.लाई मिसकल हान्नुहोस् भनेकोमा मेरो मोवाईल खोस्ने व्यक्तिले मेरो बायाँ गाला र नाकमा हानेकाले म त्यहाँबाट भागेँ। लुटिएको मोवाईल समेत मेरै हो भनी दिलबर वि.क.ले प्रहरीमा गरि दिएको कागज।

Death is due to haemoperitoneum and haemothorax due to penetrating traumatic injury भन्ने समेत मिति २०६५।११।१३ गतेको शव परिक्षणा प्रतिवेदन।

मेलाबाट घरमा पुगेपछि डेकेन्द्रको हत्या भएको कुरा सुनेको हो। डेकेन्द्रको हत्या के कसरी को कसले गरेको हो थाहा छैन भन्ने धनबहादुर मतहाराले प्रहरीमा गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते बेलुका मेरो छोरा खाना खाई कोठामा सुत्न गएकोमा विपक्षी एल.पि.थापा र तेजबहादुर थापा आई मेलामा जाऊँ भनी छोरा डेकेन्द्र साथमा गएकोमा २०६५।११।१२ गते बेलुका मेला हेर्न श्रीस्थान मन्दिरमा गएको अवस्थामा के कुन कुरामा निहुँ खोजि एल.पि.थापा, तेजबहादुर थापा, भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा, पवन खत्री र नाम थाहा नभएको २ जना समेत भै श्रीस्थान मन्दिरदेखि करिव ४० मिटर तल गहिरो जङ्गलमा लगी धारिलो हतियार खुकुरी र चक्रु समेत प्रहार गरि सो राती १२ वजेको समयमा छोरा डेकेन्द्रलाई मारी निजहरु आफ्नो घरमा आएछन्। छोराको लाश गस्ती प्रहरीले जिल्ला स्वास्थ्य कार्यालय, दैलेखमा ल्याई खबर गर्दा मैले मिति २०६५।११।१६ गते अज्ञात व्यक्तिले मारेको भनी जाहेरी दरखास्त दिएकोमा मृतक डेकेन्द्रको रगत लागेको कपडा र हतियारहरु प्रतिवादीहरुका घरबाट बरामद भएको र गाउँमा एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा, पवन खत्री र नाम थाहा नभएको २ जना समेत ७ जनाले छोरा डेकेन्द्रलाई षडयन्त्र पूर्वक कर्तव्य गरी मारेको खुल्न आई निजहरु उपर विश्वास लागेकोले जाहेरी दरखास्त दिन आएको छु भन्ने समेत बेहोराको नन्दबहादुर थापाले दिएको जाहेरी दरखास्त।

प्रतिवादी भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, पवन खत्रीलाई पक्राउ गरि दाखिला गरेको छु भन्ने समेत प्र.स.नि. श्यामबहादुर मल्लले दिएको प्रतिवेदन मिसिल सामेल रहेको।

मिति २०६५।११।१२ गते साँझ ८:१५ वजेको समयमा टेकबहादुर थापा, भुपेन्द्रबहादुर थापा, भविन थापा, पवन खत्री समेत भै मेरो घरबाट हिडी कुटी भन्ने ठाउँमा पुगेपछि डेकेन्द्र पनि आउनु भयो। मारेको घट्ट भन्ने स्थानमा पुगेपछि तेजबहादुर थापासँग भेट

भयो। भीरखेत पुलमा पुगेपछि प्रदिपजंग थापा, नवराज खड्का, टेकबहादुर खड्का, उमेश थापा समेतसँग भेट भयो। देउतडा पुगेपछि मैले लगाएको कपडाको पैन्ट पवन खत्रीले र पवन खत्रीले लगाएको ट्राउजर मैले लगाएँ। हामी सबै मेलामा गयौं। मेलामा रातीको समयमा विस्कट र चाउचाउ किनेर खायौं। उमेश थापा मेलामै छुट्यो। विस्कट खाई पुलबाट वारी आई घरमा फर्कने क्रममा ७।८ जना अपरिचीत केटाहरू तलबाट आएका थिए। केटाहरूको अगाडि ३ जना केटीहरू पनि थिए केटीहरू अगाडि गैसकेका थिए। सो क्रममा चौधरी जस्तोदेखिने केटाले घर कहाँ हो? परिचय गरौं भनी सोध्यो। चुप्रा भनी बताए। उसले मेरो घर पनि चुप्रा हो हजुरको कता पट्टी हो भनी सोध्यो। मैले घर जहाँ भए पनि किन चाहियो। तपाईं आफ्नो बाटो जानुहोस् म आफ्नो बाटो जान्छु भनी परिचय गरेको स्थानदेखि घर जाने भनी हिडेका थियौं। उनीहरूका साथीहरूले अहिले किन घर जाने भनी भने, त्यसै क्रममा हामी दुई पक्षबीच भनाभन भयो। रातो ज्याकेट र क्यापटोपी लगाएको केटाले ब्याक, ब्याक, भन्यो। त्यसपछि निज केटाले झोला अर्को साथीलाई दियो र मसँग झगडा गर्न आयो। मैले चौधरी जस्तो केटाको मुखमा एक पन्च हाने। घाईते केटाले पनि मेरो नाकमा हानेकाले नाकबाट रगत आयो त्यसपछि मैले दाहिने हातले हान्दै थिएँ। घाईते केटाले कम्मरबाट काँडे चक्कु (कटारी) निकाल्यो। म पछाडि हच्कीने क्रममा चक्कुको पछाडिको काडा साईडले उसले मलाई हान्यो र मेरो दाहिने पाखुरामा लाग्यो। मेरो कपडा पनि काटीएको छ। डेकेन्द्र अंकलले उसलाई झम्ट्यो। डेकेन्द्र अंकल र घाईते आपसमा लडीरहेका थिए। मेरो अरु साथीसँग लडाईं भैरहेको थियो। मसँग लडाईं गर्नेहरूलाई भगाएपछि डेकेन्द्रतर्फ फर्किएर हेर्दा घाईते भीमबहादुर र डेकेन्द्र बाटोमुनी पल्टीदै तल पुगेको देखें। म पनि आत्तीएर डेकेन्द्र भएको ठाउँमा जाँदा डेकेन्द्र बोल्नु भएको थिएन। मैले देख्दा डेकेन्द्र माथि घाईते तल थिए अंकलको हातमा खुकुरी र भीमको हातमा काँडे चक्कु(कटारी) थियो। घाईतेको टाउकोबाट रगत बगीरहेको थियो। डेकेन्द्रलाई तान्न प्रयास गर्दा घाईतेले चक्कुको टुप्पाले मेरो दाहिने हातमा हिकार्यो। मैले डेकेन्द्रलाई आफुतिर तानेर मेरो पछाडि ल्याएँ। घाईतेले मलाई हान्न उठ्न खोज्दै थियो। मैले आफ्नो सुरक्षार्थ खुकुरीले उसलाई हिकार्योपछि घाईतेतर्फका धेरै

मानिस आएकाले म आतीएर सवै केटाहरुलाई भाग भनी मैले पछाडी फर्की हेर्दा अंकललाईदेखिन। घटनास्थलबाट केही पर आएपछि धेरै लाइटवालाहरुले लखटेकोले भागे। मसँग भुपेन्द्र थापा, पवन खत्री, भवीन थापाको भेट भयो। तेजबहादुर थापा, प्रदिप थापा, टेकबहादुर थापा पनि भागी दौडिरहेका थिए। मैले साथी हो रोक त भने पनि उनीहरु कता गए थाहा भएन। हामी ४ जना भिरखेतमा पुग्यौं। त्यसको आधा घण्टा पछि अरु तीन जना देख्यौं। हामीले राखेको पासवार्ड काली भन्ने शब्द २ पटक प्रयोग गर्नुभयो। उनीहरुले पनि काली भनेर माथी आए। डेकेन्द्र थापा, टेकबहादुर, नवराज छुटेछन्। केही समय पछि दा नआएपछि घटनाको बारेमा मलाई लागेको चोटपटक साथीलाई बताएँ। झगडा परेको कुरो कसैलाई नभन्नु भनेको थिएँ। घर आईपुग्दा ३ वजेको थियो। मिति २०६५।११।१२ गते श्रीस्थान स्थित मेला भएको ठाउँबाट बरामद भएको कटारी चक्रु भीमबहादुर वि.क.को हो। सेतो टोपी डेकेन्द्रको हो। खैरो टोपी भीमबहादुर वि.क.को हो। घटनास्थलमा बरामद भएको टर्च कस्को हो थाहा भएन। प्रहरीले बरामद गरी ल्याएको ट्राउजर र जुता घटना हुँदा मैले लगाएको थिएँ भन्ने समेत ब्यहोराको एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले गरेको सनाखत कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते साँझ ६ वजेको समयमा पवन खत्री, भुपेन्द्र थापा र म समेत लालबहादुर थापाको घरमा गएका थियौं। लालबहादुर थापाको घरमा गएपछि मेला हेर्न जाने सर सल्लाह गरि चार जना भै हिड्यौं। हिड्नु अगाडि लालबहादुरले आफ्नो वाकसबाट एउटा झोला निकाली साला पर्ने पवन खत्रीलाई बोक्न लगायो। झोलामा एउटा सानो खालको चाइनिज बन्चरो र २ वटा खुकुरी थियो। एउटा खुकुरी छुट्टै लालबहादुरको कम्मरमा पनि थियो। डेकेन्द्र थापाको घर नजिक जाँदा डेकेन्द्र थापा बाटोमा बसिरहेका थिए। निज समेत भै हामी तल मगरको घट्टमा पुगेपछि पट्टु भन्ने तेजबहादुर थापासँग भेट भयो र उनी पनि हामीसँग हिँडे। भिरखेतको पुलमा पुगेपछि पुनः माथिल्लो जाहारकोट बस्ने प्रदिपजंग थापा, उमेश थापा, नवराज खड्का, टेकबहादुर खड्का र पुस्कर शर्मा समेतसँग भेट भै उनीहरु पनि हामीसँगै गए। भिरखेत पुगेपछि लालबहादुर थापाले मेलामा कसैसँग चिनिनु हुन्न। सवैले मुखमा

टालो बाधौ भनेपछि सवैले मुखमा रुपमाल बाँधी अगाडि बढ्यौं। देउतडा भन्ने स्थानमा पुगेपछि लालबहादुरले आफ्नो पाईन्ट साला पवन खत्रीलाई र पवनको ट्राउजर लालबहादुरले साटासाट गरी मेलातर्फ लाग्यौं। लालबहादुरले मेलामा कसैसँग केही हुनसक्छ एउटा पासवर्ड बनाउनु पर्छ भनी “काली काली” भन्ने पासवर्ड बनाई अगाडि बढ्यौं। हामी मेलामा पुग्दा १०:३० भै सकेको थियो। मेलाबाट केही समय पछि पुल नजिक गै पाँचवटा चाउचाउ खाई सवै पुनः मेलामा आयौं। केही बेर दोहोरी नाचगान र भजन कीर्तनमा भुल्यौं। त्यसपछि हामी चाउचाउ खान पुल पारीको पसलमा जाँदा चाउचाउ सकिएकोले पाँचवटा विस्कुट खाई मेलामा जान भनी पुल पारी बाटोमा गयौं। लालबहादुरले मेलामा दुई जना भएर जानुपर्छ भन्दै लालबहादुर र डेकेन्द्र ओरालो गोरेटो बाटोको बीचमा वसे, हामीहरु मेलामा आयौं। हाल चिनिन आएका दिलवर वि.क., भीमबहादुर वि.क., नारायण वि.क. र कृष्ण चौधरी रक्सी खाई तलबाट कराउँदै कोही छ लड्ने भन्दै माथि तिर आई बाटोमा वसेका लालबहादुर थापा र डेकेन्द्रकुमार थापालाई घर काहाँ हो भनी सोधेपछि डेकेन्द्रले हामी सवैलाई लाईट लिई माथि आउनु भनेपछि मुखमा देखाउँदा पवन खत्रीले उक्त मोवाईल खोसेर भाग्यो। दिलवरले मोवाईल ले भनी लालबहादुरलाई धक्का मान्यो। सोही अवस्थामा लालबहादुरले दिलवरलाई एक मुक्का मुखमा हानेपछि निज रन्थनीदै जङ्गलको बाटो भाग्यो। अनि चिनिन आएका भीमबहादुर वि.क.ले लालबहादुर थापाको नाकमा वक्सीङ्ग प्रहार गरेपछि लालबहादुर एकछिन हचकीए। सोही बेला डेकेन्द्र थापाले पनि भीमबहादुर वि.क.लाई एकलात हानेर पल्टाए। त्यसपछि भीमबहादुरले एक्कासी डेकेन्द्रलाई समात्यो र दुईजना लडाई लड्दै केहीतल पल्टीए। पल्टीदाको अवस्थामा माथिबाट मैले लाईट लगाई हेर्दा भीमबहादुर वि.क तल र डेकेन्द्र कुमार थापा माथि थिए। सोही अवस्थामा लालबहादुरले अंकल भन्दै कराउँदै खुकुरी झिकी दुवैजना लडीरहेको ठाउँमा गई भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा हानेकोमा भीमबहादुरले अव भयो नहान भन्दै काराई रहेको थियो। सो अवस्थामा के भएको रहेछ भनी मैले पुनः लाईट वाली हेर्दा डेकेन्द्र त्यहाँ थिएनन्। लालबहादुरले भीमबहादुरलाई सालको मुढामा अडाएर हानेको देखें। भीमबहादुरको मुखमा रगत वगीरहेको थियो। सो बेला

रातीको १२.३० भै सकेको थियो। मैले बालेको लाईट देखेर लालबहादुरले केटाहो भागौं भनेपछि म, भुपेन्द्र थापा, पवन खत्री र लालबहादुर थापा जङ्गलमा पुग्यौं। जङ्गलमा पुगेपछि लालबहादुरले लुकाँ भनेपछि एकछिन जङ्गलमा वस्यौं। सो बेला लालबहादुरले नाकको घाउ र दाहिने पाखुरामा घाउ छ भनी भन्दै देखाउँदै थियो। लालबहादुरसँग भएको खुकुरी, ट्राउजर र जुत्तामा रगत लागेको पनि देखाएका थियौं। डेकेन्द्र खोई भनी लालबहादुरलाई भन्दा लालबहादुरले डेकेन्द्र र भीम लड्दै तल गएको अवस्थामा भीम तल र डेकेन्द्र माथि भै लडीरहेका थिए। मैले माथिबाट दौडिदै लाईट बाली हेर्दा भीमले डेकेन्द्रको कोखामा हात लागेकोदेखि डेकेन्द्रलाई छुट्याई अंकल भागनु भनी पछाडी धक्काएर भीमलाई खुकुरीले हानेँ भनेका थिए। पवन, म लालबहादुर र सानो भुपेन्द्र भीरखेत गएर बस्यौं। उक्त बेला रातीको १:३० वजेको थियो। तिनजना लाईट बाली आएको देखेपछि पुलिस हुनकी भनी हामी चार जना जङ्गलमा लुक्यौं। सो अवस्थामा पवन र तेजबहादुर तलबाट “काली काली” भनी कराएकाले निजहरुलाई पनि माथि बोलायौं। पछि तेजबहादुरले लालबहादुरलाई डेकेन्द्र खोई भन्दा लालबहादुरले डेकेन्द्रलाई आफैले पछाडी तानी भगाएको भनेका थिए। तेजबहादुरले डेकेन्द्रलाई खोज्न जाउं भन्दा लालबहादुरले मैले भगाएको थिएँ, कतै लुकेका होलान वा लाईट हराएर कही बसेका होलान् भनेपछि हामी केही समय सो ठाउँमा डेकेन्द्रलाई कुरी बस्यौं र नआएपछि सबैजना आ-आफ्नो घर गयौं। लालबहादुरले घर नजिक पुगेपछि जर्किनबाट पानी निकाली खुकुरीमा लागेको रगत पखाल्यो। रगत लागेको ट्राउजर र जुत्ता साला पवन खत्रीलाई दिई राम्रा छन् कसैलाई नदेखाउनु भन्यो। हामी आ-आफ्नो घरमा गै सुत्थौं। लालबहादुरले भीमबहादुर वि.क.लाई हान्छु भन्दा खुकुरीले डेकेन्द्रलाई लागी मृत्यु भएको पनि हुन सक्छ। डेकेन्द्र र भीम आपसमा लडीरहेकोले भीमको चोटबाट पनि मरेको हुनु पर्छ। एल.पि.सँग खुकुरी देखेको हो। भीमसँग देखिन। लालबहादुर, भीम र डेकेन्द्र लड्दा खुकुरी प्रयोग गरेपछि हामी डरले सो ठाउँमा जान सकेनौं। मसँग भागेर जानेमा भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा, पवन खत्री, तेजबहादुर थापा र प्रदिपजंग थापा थियौं। माथि उभिरहेका हामी सबै साथीहरुलाई लालबहादुरले भीमबहादुर र डेकेन्द्रबीच भएको झगडा छुट्याई

अंकललाई भगाएको भनेकाले हामी सबै घर आयौं। डेकेन्द्रको मृत्यु भएको खबर फैलिए पछि भोली पल्ट दाजु रनसिंह थापाले लास राखेको ठाउँमा के भएको हो भनी सोध्दा टेकबहादुर थापाले बोलाएर मलाई वास्तविक कुरा नभन्नु एडिडास जकेट, मफलर टोपी र तिनधर्के ट्राउजर लगाएको ब्यक्ति आई डेकेन्द्रजी घरजाउँ र सुतौं भनी लगेकाले घरमा लगेर सुतायो होला भनी वयान भन्नु भनी सिकाएपछि मलाई प्रहरीले पक्राउ गरे घर जान नपाएकोले कसैलाई केही भन्न पनि पाइन। लालबहादुरको झोलामा दुईवटा आर्मी खुकुरी र एउटा चाइनिज बन्चरो हाली साला पवनलाई वोक्न लगाएका थिए। लालबहादुरले लगाएको ट्राउजर र जुता पवनले धोएको र खुकुरीमा लागेको रगत लालबहादुर आफैले धोएको हो। मृतक डेकेन्द्रसँग खुकुरी भए जस्तो लागेन। देखाईएको चुप्पी कसको हो थाहा भएन भन्ने समेत भुपेन्द्रबहादुर थापाले अधिकार प्राप्त अधिकारी समक्ष गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१२ गते साँझ ७ वजे म लालबहादुर थापाको घरमा आउँदा भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र सानो भुपेन्द्र थापा पनि एल.पि.को घरमा आई बसेका थिए, एल.पि. मेरो भिनाजु हुन्।दिदी र ठुली आमाले जान्नामा नजानु भन्नु भएको थियो। भिनाजु एल.पि.ले झगडा पाउँदैनौं हामी मेला जान्छौं भन्दा ठुली आमाले एल.पि.लाई यिनीहरुलाई नलैजा यिनीहरुका बाबु आमाले विगारी दियो भन्दछन् भन्दा एल.पि.ले मसँग नजाउ म एकलै जान्छु भनेपछि हामी पनि मेला जाने भनी सल्ला गयौं। एल.पि.को घरबाट हिड्दा एल.पि.ले टर्च भुलेकाले खुकुरी र बन्चरो मलाई दियो। त्यसपछि ९ वजेको समयमा डेकेन्द्रको घर माथि पुगेपछि डेकेन्द्रसँग पनि हाम्रो भेट भयो। हामी ६ जना भै हिडेकोमा मगरको घट्टमा तेजबहादुर आइपुग्यो। त्यसपछि हामी सबै जङ्गलको बाटो हुँदै भिरखेत पुलमा पुगेपछि प्रदिपजंग थापा, टेकबहादुर खड्का, उमेश थापा र नमराज खड्कासँग भेट भयो। लाम्तडि भन्ने ठाउँमा मेरो ट्राउजर एल.पि.ले र एल.पि.को पाईन्ट मैले साटी लगायौं। मेलामा पुगी केहीबेर भजन कीर्तन तथा घुमफिर गरि श्रीस्थानको पुल पारी आई चाउचाउ बनाएर खायौं र पुनः मेला हेर्न गयौं। लामतडि भन्ने ठाउँमा आउँदा मेलामा झगडा पर्न सक्छ भनेर हामी सबैले मुखमा रुमाल बाँधेका थियौं।चाउचाउ खान भनी सो ठाउँमा जाँदा चाउचाउ

सकिएकोले विस्कट किनी खायौँ। घर जाने भनी पुलदेखि वारी आयौँ र बाटो भन्दा माथि एकछिन वस्यौँ। मेलाबाट मान्छे आईरहेका थिए। हामीले ढुंगा, माटो हान्यौँ र भगायौँ। मेलाबाट आउने बाटोमा एल.पि.हरु बसेका थिए। म र तेजबहादुर थापा केही वर रुखको फेदमा बसेका थियौँ। तलबाट आएका केटाहरुले घर कहाँ हो भनी सोध्दा एल.पि.ले चुप्रा हो भनी भन्यो केटाहरुले पनि आफ्नो घर चुप्रा हो भनेका थिए। एल.पि.ले रातीको समयमा घर सोध्ने को हो भन्यो र झगडा परेको ठाउँमा मेलाबाट आएका केटाहरुले मोवाईलको लाईट बाली आएकाले मैले मोवाईल खोसी रोडमा गएँ। फर्निचरवालाले एल.पि.को नाकमा हान्यो। एल.पि.ले भाग भनेपछि तलबाट म पनि माथि भागेँ। केही पर पुगेपछि एल.पि.ले नभाग रोक भनेका थिए। हामी सबै भाग्यौँ र बाटो माथि गएर वस्यौँ। साथमा सानो भुपेन्द्र थियो। १० मिनेटपछि ठुलो भुपेन्द्रबहादुर थापा र लालबहादुर थापा दौडेर आएकाले हामी पनि बाटोतर्फ ओर्लियौँ लालबहादुर थापा र तेजबहादुर थापासँग पनि भेट भयो। उक्त बेलामा तेजबहादुरले लालबहादुरसँग डेकेन्द्र खोई भनेर सोध्यो। एल.पि.ले हामी झगडा गर्दै बाटोदेखि तल गुटमुटीएर गएका थियौँ। डेकेन्द्र थापा माथि घाईते मिस्त्री भीमहादुर वि.क.तल परेको थियो। भीमको हातमा काडे चक्रु र डेकेन्द्रको हातमा खुकुरी थियो। डेकेन्द्रलाई आफु भन्दा पछाडि तानी भीमको टाउकोमा खुकुरी हाने र सो ठाउँबाट म हिड्नु पूर्व डेकेन्द्रलाई भाग्नु भनी पछि फर्कि हेर्दा डेकेन्द्र त्यहाँ थिएनन्। डेकेन्द्र भाग्यो होला भनी म दौडेर आएँ भनी एल.पि.ले जवाफ दिनु भएको थियो। एल.पि.को नाकबाट रगत आएको र बायाँ हातमा बाहिरबाट लगाएको ज्याकेट काटिएर हातमा चक्रुको काँडाले कोतारिएको अवस्था थियो। हामी चारै जना भै घरजाउँ भनी सो ठाउँबाट हिडेकोमा भिरखेत जङ्गलमा गएँ वस्यौँ। मेलामा जानु अगाडि नै भीरखेतमा आएपछि वस्ने पूर्व सल्लाह भएको थियो। तेजबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र प्रदिप थापा खोला वारी वसेका थिए। हामीले “काली काली” भनेर बोलाएपछि तिनीहरु पनि आए उनीहरु आएपछि डेकेन्द्र खोई भनी सोध्दा एल.पि.ले डेकेन्द्रलाई भगाएकोले घर फर्कि सक्यो होला भनी जवाफ दियो। हामी आफ्नो घरतर्फ लाग्यौँ, एल.पि.र भुपेन्द्र थापा सँगै थिए। एल.पि.ले घरमा पुगेपछि एल.पि.को खुकुरीमा

लागेको रगत धोयो। टर्याकसुट ट्राउजर र जुत्तामा लागेको रगत धोएर राख्नु भनेकाले मैले ल्याए। सो राती म र भुपेन्द्रबहादुर थापा आ-आफ्नो घरतर्फ गयौं। भोली पल्ट कपडा र जुत्तामा लागेको रगत धोएको हो। एल.पि.जागिरमा जान्छु भनेर हिंडे, म क्याम्पसतिर गएँ। डेकेन्द्रको मृत्यु को कसको प्रहारबाट भयो मैले देखिन। भीमबहादुरले लालबहादुरको नाकमा हानेपछि भीमबहादुरलाई डेकेन्द्रले समाती कुटपिट गरी जमिनमा पल्टाई लडीबुडी खेलदा करिब २ मिटर तल गएपछि एल.पि.ले त्यही भएका अरुलाई हिराउंदै निजहरू पल्टीएको ठाउँमा गएर डेकेन्द्रलाई पछाडि तानी फालेको र भीमलाई खुकुरी हानी भागेको हुँ भनी एल.पि.ले बाटोमा भनेको हो। खुकुरी चलीरहेकाले म डरले छुट्याउन गईन। लालबहादुरले डेकेन्द्रलाई भगाएको हुँ घर गयो या आउँला भनेपछि हामी केही वेर बस्यौं। एउटा खुकुरी र एउटा बन्चरो मैले झोलामा बोकी राखेको थिएँ। झगडा हुँदा बोकेका हतियार प्रयोग गरिएनन्। घरमा ल्याए पछि रातीनै एल.पि.ले लगे। एल.पि.ले झगडामा आफुले बोकेको खुकुरीले प्रहार गरेको थियो। उक्त खुकुरी निजले नै धोएर सुर्खेत लगे। बरामद भएको चक्कु डेकेन्द्रकुमार थापा को हो वा लालबहादुर कसको हो भन्ने थाहा भएन भन्ने समेत पवनकुमार खत्रीले अधिकार प्राप्त अधिकारी समक्ष गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१२ गते ८:३० वजेको समयमा मेला हेर्न हिंडी रहेको अवस्थामा डेकेन्द्रको, लालबहादुर, पवन खत्री, भुपेन्द्र र सानो भुपेन्द्रसँग भेट भयो।भीरखेतमा पुगेपछि प्रदिप थापा, नवराज खड्का, पुस्कर शर्मा र टेकबहादुर खड्कासँग भेट भयो।देउतडा भन्ने ठाउँमा पुगेपछि एल.पि. र पवनले कपडा साटासाट गरे।त्यसपछि हामी मेलामा गए केही वेर भजन किर्तन भएको ठाउँमा हेरी १०:३० वजे खाजा खान पुलवारी पसलमा आयौं र चाउचाउ पकाई खायौं, त्यसपछि पुनः मेलामा गयौं।केहीवेर पछि एल.पि.ले भोक लाग्यो भनेपछि पहिले चाउचाउ खाएको ठाउँमा जाँदा चाउचाउ सकिएकोले विस्कुट मागी खायौं र फेरी वारी आई बसेका थियौं। पुलबाट वारी आएपछि फेरी मेला जाउँ भन्दा एल.पि.माथि नै बस्यो, अर्कोसँग प्रदिप बस्यो। टेकबहादुर, डेकेन्द्र र म तल मेलामा झर्न्यौं। डेकेन्द्र र टेकबहादुर थापा फेरी एल.पि. भएको ठाउँमा आए। लालबहादुर थापासँग मिस्त्रीहरूको

भनाभन भैरहेको थियो। एल.पि.ले मिस्त्रीको मुखमा हान्यो। भीमले एल.पि.को मुखमा हान्यो। म प्रदिप र टेकबहादुर थापा भाग्यौं र देउतडा भन्ने ठाउँमा गएर बस्यौं। त्यहाँ कोही नआएपछि भीरखेत गयौं। भीरखेत पुग्दा पवन ,एल.पि., भुपेन्द्र माथि आई बसेका रहेछन्, काली भन्ने पासवर्ड प्रयोग गरेपछि हामी पनि माथि गयौं, सो वेला डेकेन्द्र थिएनन्। डेकेन्द्रलाई सोधदा लालबहादुरले भगाएको भन्यो। मैले डेकेन्द्रलाई खोज्न जाऊँ भन्दा पछि आउँछ। पछाडी साथीहरु छन् आउँछन् भनी एल.पि.ले भने। एल.पि.को निधारमा र दाहिने हातको पाखुरामा काटिएको चोट पनि देखाउँदै भीम वि.क.को टाउकोमा हानेको भनी भन्दै थियो। लालबहादुरले झगडा छुट्टाई डेकेन्द्रलाई भगाएको भनेका थिए। झगडा भएको ठाउँमा खुकुरी चक्रुले पनि हानेकोले डरले छुट्टाउन गईन। बरामद भएको चक्रु डेकेन्द्रको हो की लालबहादुरको हो मलाई थाहा भएन भन्ने समेत पट्टु भन्ने तेजबहादुर थापाले अधिकारप्राप्त अधिकारीसमक्ष गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१२ गते साँझ ६ वजे घरबाट हिंडी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, भुपेन्द्र, पवन समेत भै मेला हेर्न हिडेका थिए। केही तल गएपछि डेकेन्द्र र तेजबहादुरसँग भेट भयो र सँगै गयौं। भीरखेतमा पुगेपछि प्रदिपजंग थापा, पुस्कर शर्मा, टेकबहादुर खड्का, नवराज खड्का, उमेश थापा समेत ५ जनासँग भेट भएसँगै मेलातर्फ लाग्यौं। देउतडामा पुगेपछि लालबहादुर र पवनले पाईन्ट र ट्राउजर साटासाट गरे। सोही वेला लालबहादुरले नचिनिने हुनु पर्छ भनी मुखमा रुमाल बाँध्ने भनेकाले रुमाल बाँधी अनुहार छोपी मेलातर्फ गयौं। केही समय सँगसँगै मेलामा घुमी भजन कीर्तन हेरेपछि चाउचाउ खान मेला लागेको ठाउँ भन्दा तल पुल नजिकको पसलमा गै बनाउन लगाई खाई पुनः मेलामा वसी भजन कीर्तन हेरी। पुनः भोक लागेकाले उक्त पसलमा गई विस्कट किनी खायौं। सवै पुल वारी आयौं। सो वेला प्रदिप र लालबहादुर बीच बाटोमा बसे म लगायत अन्य साथीहरु मेलामा गयौं मैले नचिनेका मानिसहरु जङ्गलको बाटो हिंडिरहेका थिए। राती १२ वजेको समयमा लालबहादुर र अपरिचीत मान्छेकोबीचमा समाता समात भईरहेको देख्यौं। लालबहादुरले सो अपरिचीत ब्यक्तिलाई १ चोट हानी पल्टाए। त्यसपछि अपरिचित ब्यक्तिको

पछाडि रहेका हाल चिनीन आएका भीमबहादुर वि.क.ले लालबहादुरको नाकमा वाक्सीङ्ग हानेपछि लालबहादुर हच्चिए। त्यसबेला लालबहादुरले एक्सन लिई वक्सींग ताक्दा भीमबहादुर वि.क.ले खुकुरी चुप्पी निकाली लालबहादुरको दाहिने पाखुरामा प्रहार गर्‍यो। खुकुरी लडाई भएकोदेखि म, तेजबहादुर र प्रदिप थापा ३ जना त्यहाँबाट भागी केही परको जङ्गलमा गई लुकी वस्यौँ। रातीको अन्दाजी १:०० वजेको समयमा लालबहादुर थापाले परबाट भाग केटाहो भनेपछि हामी भीरखेत नजिकको जङ्गलमा गएर वस्यौँ। सोही समयमा लालबहादुर थापा, ठुलो भुपेन्द्र थापा, सानो भुपेन्द्र थापा र पवन खत्री माथि जङ्गलमा वसेका रहेछन्। पवनले काली भनेपछि हामी पनि स्वर चिनी सो ठाउँमा गयौँ। डेकेन्द्र खोई भन्दा लालबहादुरले खुकुरी, ट्राउजर र जुत्तामा लागेको रगत देखाउँदै भीम भन्ने केटाले डेकेन्द्रलाई समाएर लडिबुडि खेल्दै तलगाए। सोही बेला भीमले डेकेन्द्रलाई चक्कुले हान्दै थियो। त्यो देखेर मैले आफ्नो खुकुरीले भीम भन्ने केटालाई टाउकोमा हाने। डेकेन्द्रलाई छुट्याई भाग्नु भनी भगाए पछि म भागेको हुँ भनेका थिए। घरमा पुग्दा ३:३० बजेको थियो। डेकेन्द्रलाई कसले कर्तव्य गरि मारे थाहा भएन। लालबहादुर, डेकेन्द्र र भीमबीच खुकुरी हानाहान भएकोले लालबहादुरको खुकुरीले भीमबहादुरलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई लागी मृत्यु भएको पनि हुन सक्छ, भीमबहादुरले हानेर मरेको पनि हुन सक्छ। भीमबहादुरले चक्कु निकाली लालबहादुरको पाखुरामा प्रहार गरेकोले हामीलाई हान्न सक्छ भन्ने डरले झगडा छुट्याउन सकेनौँ र भाग्यौँ। डेकेन्द्र घरमा आई सुतेहोलान् अथवा भोली आउलान् भनी हामी डेकेन्द्रको घरमा गएनौं घटना सम्बन्धमा लालबहादुरले तेजबहादुरसँग कसैलाई थाहा दिनु हुन्न घरमा गएर कसैलाई नभन्नु भनेका रहेछन्। सो कुरा तेजबहादुरले मलाई भनेकाले मैले पनि भुपेन्द्रलाई भनेको हुँ रगत लागेको खुकुरी लालबहादुरले लगेका थिए। मृतकसँग खुकुरी भए नभएकोदेखिन। फौजी मान्छे भएकाले हुन पनि सक्छ। नहुन पनि सक्छ भन्ने समेत ब्यहोराको प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले अनुसन्धान अधिकृत समक्ष गरेको वयान।

तेजबहादुर थापालाई तिमी पनि मेलामा गएका थियौं के भएको हो भनी सोध्दा निजले हामी मेलामा भजन कीर्तनहेर्न लागेका थियौं। डेकेन्द्रकुमार थापालाई के छ डेकेन्द्र जी खाजा खान जाऔं भनी मुखमा मास्क लगाएका मानिसले लगेका हुन्। मास्क लगाउनेको घर सुर्खेत बताएका थिए भेट भएन। हामी सुन्न घर गयौं भनी भनेको र प्रहरीमा आएपछि तेजबहादुरले मृतकको घरमा आई श्रीस्थान जङ्गलमा मृतक डेकेन्द्र, लालबहादुर थापा र मिस्त्री लडीरहेका थिए, पवनले मोबाईल तान्यो। तेरो घर काहाँ हो भनेको बेलामा एल.पि.ले मिस्त्रीलाई मुखमा हान्यो। त्यसपछि म भागे भनी तेजबहादुरले जवाफ दिएको थियो। डेकेन्द्रलाई भगाई सकेको छु भनी एल.पि.ले ट्राउजर र जुत्तामा रगत लागेको देखाएको थियो। डेकेन्द्रलाई सुर्खेत घर बताउनेले साथमा लगेको भनीदिनु नत्र तिमीहरुलाई पनि काटी दिन्छु भनी एल.पि.ले भनेका हुँदा हामीले भनेका हौं। प्रतिवादीले ९ दिनसम्म पनि घटनाको जानकारी नगराएको र एल.पि. घटना घटना साथ हाजिर हुन ब्यारेकमा गएको कारण उक्त घटना निजहरुले नै घटाएकोमा शंका लाग्छ भन्ने समेत चन्द्रबहादुर थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते भीरखेत पुलमा म समेत नवराज खड्का, पुस्कर, उमेश र प्रदिपजंग मेला हेर्न हिडेकोमा भुपेन्द्र थापा पट्टु भन्ने तेजबहादुर, टेकबहादुर थापा, लालबहादुर थापा समेत ६ जनासँग भेट भै सबै जना सँगै मेलातर्फ गयौं। देउतडामा एल.पि. र पवनले कपडा साटासाट गरे। मेलामा पुगी भजन कीर्तनहेरी राती विस्कुट किनेर खाई सबै जना पुल वारी रोडमा आई बसेका थियौं। अपरिचित ३।४ जना आएकाले तर्साउनका लागी हामी सबैले जङ्गलमा ढुंगा फाल्यौं र सबै जना मेला जाऔं भनी तल झर्न्यौं। लालबहादुर थापा, भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा, पवन खत्री, तेजबहादुर थापा समेतका अन्य मानिसहरु पुनः माथि फर्किए, हामीले भजन कीर्तनहेर्न थाल्यौं, अरु के के भयो थाहा भएन। विहान ६ वजे मान्छे मरेको छ भन्ने थाहा भयो। को मरेको भन्ने थाहा भएन। म र नवराज फुपुको घरमा गएकोले पर्सि पल्ट मात्र डेकेन्द्र मरेको कुरा थाहा भएको हो भन्ने समेत ब्यहोराको टेकबहादुर खड्काले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते म समेतका नवराज, पुस्कर, प्रदिपजंग र टेकबहादुर मेला जान हिडि भिरखेत पुग्दा लालबहादुर, तेजबहादुर, भुपेन्द्र थापा, ठुलो भुपेन्द्र थापा, पवन खत्री, टेकबहादुर थापासमेतसँग भेट भैसँगै मेलातर्फ लाग्यौं। देउतडमा लालबहादुर र पवनले कपडा साटासाट गरे डेकेन्द्रलाई कसले कर्तव्य गरि मारे मलाई थाहा भएन भन्ने उमेश थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते दैलेख नारायण न.पा. वालमन्दीर नजिक लालबहादुर थापा र पवन खत्री बजारका केटाहरुसँग कुरा गरिरहेका थिए। पवनको साथमा झोला थियो। मैले लालबहादुर र पवनलाई मेला हेर्न नजानु भनी सम्झाएको थिएँ। मृतक डेकेन्द्र मरेको कुरा ऐ. १३ गते विहान ६:३० वजे थाहा पाई हतार हतार अस्पताल जाँदा मृतक डेकेन्द्रको दाहिने खुट्टाको साप्रामा र दाहिने कोखामा धारीलो हतियारले प्रहार गरि मारेका रहेछन्। सतगत पश्चात् निजसँग मेलामा लालबहादुर, तेजबहादुर, भुपेन्द्र, टेकबहादुर र पवन पनि सँगै गएको भन्ने कुरा थाहा पाएको हुँ। लालबहादुर कार्यालयमा हाजिर हुन जाँदासँगै गएकोमा साथीहरुलाई घटनाको बारेमा केही पनि थाहा नभएको भन्नु र घटना पश्चातसँगै मेलामा गएका साथीहरु कोही कसैलाई घटनाको जानकारी नदिनु घटना भएको ९ औं दिनका दिनमा तेजबहादुर र निजको बुवा लालबहादुरको घरमा आई लालबहादुरले घटनाको बारेमा कोही कसैलाई नभन्नु भनेको छ भन्ने जस्ता कुराहरुले लालबहादुर थापा समेतका व्यक्तिहरु उपर शंका लाग्छ भन्ने बखतबहादुर थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

घटनाको बारेमा घटना भएको भोलिपल्ट थाहा पाएको हुँ। पक्राउ परेका लालबहादुर, तेजबहादुर, भुपेन्द्र मेलामासँगै गएकाले घटनाको बारेमा तिनीहरुलाई थाहा हुनु पर्ने हो। निजहरुले केही दिनसम्म घटनाको बारेमा नभनेकाले निजहरु उपर शंका लाग्छ भन्ने समेत रामबहादुर थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गतेको साँझ अन्दाजी ८ वजे मेला जान हिँडि कुटी भन्ने ठाउँमा पुगेपछि डेकेन्द्र पनि भेट भई मेलामा जान हामीसँग हिडे। मगरको घट्ट नजिक पुगेपछि हामीहरुसँग तेजबहादुर थापा समेत भेटभई सबैजना मेलातर्फ जाने क्रममा भिरखेत

पुगेको अवस्था प्रदिप थापा, उमेश थापा, टेकबहादुर खड्का र नवराज खड्का समेतसँग भेट भएपछि हामीहरु सबै मेलातर्फ लाग्यौं। रावतकोटको देउतडा भन्ने स्थानमा पुगेपछि मैले पवनको ट्राउजर र पवनले मेरो पइन्ट साटासाट गन्यो। मेलामा पुगेपछि मेलाबाट पसलमा गई विस्कट खाई पुल माथिबाट घरजाने क्रममा बाटोमा एक्कासी ७।८ जना अपरिचित केटाहरु आई सो मध्ये झोला बोकेको चौधरी मुलका केटाले घर कहाँ हो परिचय गरौं भनेर सोध्यो, आफ्नो घर चुप्रा हो भनी बताए। उसले पनि आफ्नो घर पनि चुप्रा बजारमा नै हो तपाईंको घर चुप्रा कुन ठाउँमा हो भनी सोध्यो। मैले घर जहाँ भएपनि तपाईं आफ्नो बाटो जानुस् म आफ्नो बाटो जान्छु भन्दै आफ्नो बाटोतर्फ लाग्दा मलाई घर कहाँ भनी सोध्ने व्यक्तिले अहिले किन घर जाने भनी मेरो बाटो छेक्न आएकाले हामी बीच भनाभन भएको बेलामा पछाडि पट्टि रहेका अपरिचित केटाले २ पटक ब्याक ब्याक भनी करायो। घर सोध्ने केटाले झोला लागि क्याप लगाउने केटालाई दियो र चौधरी जस्तोदेखिने केटासँग केही बेर भनाभन पन्यो। सोही बेला सो केटाको मुखमा एक वक्सीङ्ग हानीदिएँ। त्यसपछि हाल चिनिन आएका भीमबहादुर वि.क.ले मेरो नाकमा काँडे औंठी सहितको वक्सीङ्गले हान्यो। म केही पछाडि हटेँ। सो बेला भीमबहादुर भन्नेले कम्मरबाट काँडे कटारी चक्रु निकाल्न तलमाथि गरी कम्मरमा हात लगाएको देखेपछि मैले पनि आफुलाई सुरक्षित राख्नको लागि तयारी हालतमा रहेँ। भीमबहादुर वि.क.ले आफ्नो काँडे चक्रुले मेरो दाहिने हातको पाखुरामा प्रहार गन्यो। मसँग रहेका डेकेन्द्रकुमार थापाले भीमबहादुर वि.क.लाई झम्टन गए। डेकेन्द्र र भीमबहादुर लगाएत निजका अन्य साथीहरूसँग डेकेन्द्रको झगडा भैरहेको थियो। मलाई अन्य ३।४ जनाले हानाहान गरिरहेका थिए। मैले सबैलाई कुटपिट गरी भगाएपछि फर्केर हेर्दा डेकेन्द्रलाई नदेखेकोले डेकेन्द्र कहाँ गएछन् भनी लाइटबाली हेर्दा डेकेन्द्र र भीमबहादुर वि.क. बाटो भन्दा ३।४ मिटर तल आपसमा लडिरहेको कुरा हेर्दा थाहा भयो। मैले अंकल भनी चिच्याई उक्त स्थानमा पुगी हेर्दा डेकेन्द्रकुमार थापा माथि र भीमबहादुर वि.क. तलपरि लडिरहेको देखें। लडिरहेको अवस्था डेकेन्द्रको हातमा खुकुरी र भीम ब. को हातमा चुप्पी थियो। मैले देख्दा भीमबहादुर वि.क.को टाउकोबाट रगत वगीरहेको थियो। डेकेन्द्र भने केही

बोलेका थिएनन्। मैले डेकेन्द्रलाई दाहिनेतर्फबाट तानी भीमबहादुरको पन्जाबाट फुत्काउने प्रयास गरें। डेकेन्द्रलाई मेरो पछाडि ल्याउँदा भीमले आफुलाई चक्कुले हान्न खोजेकाले मैले आफ्नो सुरक्षार्थ कम्मरमा रहेको खुकुरी झिकी भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा प्रहार गरेँ। सो अवस्थामा माथितिरबाट ५।७ वटा लाइटहरू वोकेका मान्छेहरू आएपछि मैले भीमबहादुर कै साथीहरू हुन् की भनी केटाहरूलाई भागौं भनी म पनि भाग्ने क्रममा भुपेन्द्र थापा, पवन, तेजबहादुर, टेकबहादुर र प्रदिपजंग समेत दौडीरहेका थिए, त्यसपछि मैले केटाहरूलाई नभागौं भनेपछि पवन, भुपेन्द्र र भोविन भन्ने भुपेन्द्र थापा केही समय जङ्गलमा बस्यौं। १ वजेको समयमा ४ जना भै भिरखेत पुगी आधा घण्टासम्म अन्य साथीहरूलाई कुन्यौं र भीरखेतको पुलपारीबाट लाइट बालेर २ जना आइरहेको देखि २ पटक काली काली भनी बोलाएपछि उनीहरूले पनि वारीबाट काली भनी बोलाए। निजहरू हामी भएको ठाउँमा आए। त्यसरी आउनेमा तेजबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र प्रदिप थापा थिए। मैले साथीहरूलाई नाकमा लागेको घाउ, ट्राउजर, जुत्ता र खुकुरीमा लागेको रगत देखाएँ। नवराज खड्का, टेकबहादुर खड्का र डेकेन्द्र आउँछन् की भनी आधा घण्टा बस्दा समेत उनीहरू नआएपछि मैले साथीहरूलाई मेलामा झगडा भएको कुरा कसैलाई नभन्नु भनी सबै जना आ-आफ्नो घर जाने भनी हिड्यौं। पवन खत्री, भुपेन्द्र र मसमेत भई घरमा गई जर्किनको पानीले खुकुरीमा लागेको रगत पखाली सकेपछि पवन र भुपेन्द्र आफ्नो घर गए। म आफ्नो घर गएँ। २०६५।११।१३ गते विहान पल्टनमा हाजिर हुन जान लाग्दा मृतक डेकेन्द्रको मेलामा हत्या भएको कुरा मोवाईलबाट टोपबहादुरले फोन गरी मैले जानकारी पाए पनि घटनावारे मलाई विश्वास नलागेको र आफ्नो जागिरमा तत्काल जानु पर्ने भएकाले विरभद्र गुल्म सुर्खेततर्फ हाजिर हुन गएको हुँ। मृतकको मृत्यु भीमबहादुर वि.क.को कर्तव्यबाट भएको हुनु पर्छ। झगडा पर्दाको समयमा मृतक डेकेन्द्र र घाइते भीमबहादुर एक आपसमा लड्दै थिए। जङ्गलमा लडिवुडि खेलदै तल पुगी घाइते भीमबहादुर वि.क. तल र मृतक डेकेन्द्र माथी थिए। भीमको हातमा काँडे चुप्पी र डेकेन्द्रको हातमा खुकुरी थियो। निजहरू आपसमा हानाहान गरिरहेका थिए। म दौडेर गई डेकेन्द्रलाई छुट्याउन खोज्दा भीमले तलबाट मेरो

दाहिने हातको माझी औलामा चुप्पीले प्रहार गरेपछि निजलाई मैले पनि आफ्नो सुरक्षाको लागि डेकेन्द्रलाई निजबाट अलग्याई मेरो पछाडि राखी भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा खुकुरीले हानेपछि निज चिच्याउँदै नहान भयो भन्ने वित्तिकै मैले डेकेन्द्रलाई भागनुस भनी म पनि भागेको हुँ। डेकेन्द्र भागे होलान भन्ने सोची म जङ्गलतर्फ भागेको हुँ। झगडा भैरहेको अवस्थामा तेजबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा, पवन खत्री, ठुलो भुपेन्द्र थापा, सानो भुपेन्द्र थापा प्रदिपजंग थापा र नवराजसमेत जना ८ थिए। झगडा हुँदा प्रयोग गरेको खुकुरी वीरभद्रजंग गुल्म छिन्चुमा छ। भीम वि.क.बाट छुट्याई डेकेन्द्रलाई भगाई म पनि भागेको हुँ। पल्टनमा जागिर खाएको मान्छे भागे होलान भन्ने सोचि म भागेको हुँ। मृतक हामी भन्दा अगाडि घर गए होलान भन्ने सोचि हामीहरू सबै घरमा आई सुतेका हौं। बरामद भएका ट्राउजर पवन खत्रीको र जुत्ता मेरो हो। ट्राउजर र जुत्तामा लागेको रगत पनि मेरो हात र औलाको हो। कपडा सहित देखाउँदा देखेँ। मेलामा जाँदा झोलामा सानो बन्चरो र खुकुरी थियो। खुकुरी सरकारी स्केलको भएकोले सुरक्षाको लागि बोकी गएको हो, कसैलाई मार्ने उद्देश्यले होईन। मृतकसँग संगै मेलामा गएको, घटना घट्दा जागिरमा हाजिर हुन गएको र घटनाको बारेमा थाहा नदिएको कारण शंका मानि किटानी जाहेरी दिएजस्तो लाग्छ। रातीको बेलामा कसैसँग झैँ-झगडा पर्न सक्छ, नाम किटान गरि चिन्न सक्छन् वा संगै गएका साथीहरू छुटेमा काली काली भनेर बोलाउनु पर्छ भनेर साथीहरूलाई भनेको हुँ। रातीको जात्रा चिसो भएको कारण गलबन्दी बाँधेको हो। मास्क लगाएको होईन भन्ने समेत एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले अधिकारप्राप्त अधिकारीसमक्ष गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१२ गतेका दिन दिलवर वि.क., नारायण वि.क., ईन्द्र वि.क. र म समेत मेला हेर्नका लागि ९ वजे श्रीस्थान पुगेका थियौं। केही बेर घुमफिर गरेपछि मन्दिरको ठुलोघरदेखि तल म, दिलवर वि.क., नारायण वि.क., ईन्द्र वि.क., करनसिं वली तथा कृष्ण चौधरी समेत जना ६ भै १।१ गिलास रक्सी खायौं। रक्सी खाई दैलेख फर्किने क्रममा सबै भन्दा अगाडि दिलवर वि.क. पछि म मेरो पछाडि नारायण र ईन्द्र वि.क. थिए। अगाडि के भएको थियो मलाई थाहा भएन। म बाटो माथि आउँदा म माथि हतियार

प्रहार भयो। हतियार प्रहार गर्ने मान्छे चिनिन। टाउकोबाट रगत आई म अचेत अवस्थामा थिएँ। मलाई हानेको चोट डेकेन्द्रलाई लागेर डेकेन्द्र मरेको हुनु पर्छ। घटनास्थलमा फेला परेको खैरो रंगको टोपी मेरो हो। कर्तव्य गरि मारेको छैन भन्ने समेत प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले प्रहरी समक्ष गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१४ गते लालबहादुर र तेजबहादुर समेतका ५ जनाले शिवरात्री मेला हेर्न जाऔं भनी छोरालाई लगेको र मेला लागेको ठाउँदेखि ४० मिटर टाढा पूर्वतर्फको जङ्गलमा भीम वि.क. समेतका ब्यक्ति मोवाईलको उज्यालो बालेर हिडेको अवस्था लालबहादुर समुहका पवन खत्रीले मोवाईल खोस्दा दुवै समुहबीच झगडा हुँदा लालबहादुरले भीम वि.क.को टाउकोमा खुकुरी प्रहार गरी घाइते तुल्याए पछि मृतक डेकेन्द्रलाई खुकुरी प्रहार भीम वि.क. ले प्रहार गरि मारेको भए लालबहादुर थापाको समुहले रोक्नु पर्नेमा मृतक डेकेन्द्रको लाशलाई मेलामा राती नै छोडि आउन नहुने घरमा आएकोले र घटनापछि पनि लालबहादुरको समुहले घटना घटाई कसैलाई थाहा नदिनु दाहासंस्कारमा उक्त समुहका ब्यक्तिहरु नजानु अनुसन्धानको क्रममा रगताम्य कपडाहरु फेला पर्नु, खुकुरी छुरी जि.प्र.का.दैलेखमा पेश हुनु, घटना भएको ९ दिन पछि तेजबहादुर र निजका बुवा आई घटना बाहिरको मान्छेबाट घटाएको होईन, एल.पि. र एल.पि.का ग्र्पका ब्यक्तिहरुले घटनाको कुरा बाहिर कसैलाई भनेमा टाउको काटिने भनी लालबहादुरले उक्त समुहलाई भनेको कुरा थाहा भएकोले एल.पि.को समुहले नै छोराको हत्या गरेकोमा पूर्ण विश्वास लाग्छ भन्ने समेत नन्दबहादुर थापाले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते भीमबहादुर वि.क., दिलवर, नारायण वि.क. मेला हेर्न दैलेखबाट हिडेकोमा दिलवरले झोला बोकेको थियो। झोलामा रक्सी र पाईन्ट थियो अं.९ वजेतिर मेलामा पुगी पसलमा अण्डा उसिनी हामी ४ जना, करण सिं र कृष्ण चौधरी समेत भै रक्सी खाई मेलामा घुमफिर गरी ज्वाला दर्शन गरि घरमा आउने क्रममा मेलादेखि माथि आउँदा सबै भन्दा अगाडि दिलवर, सो पछि भीम, भीम पछि म र त्यसपछि नारायण थियो। बाटोमा मुखमा कालो पट्टि बाँधेको मान्छे चिन्न सकिन। भीमबहादुर वि.क.लाई हानेको

पनिदेखिन। मुखमा कालो पट्टि बाँधेको देखेपछि म र नारायण भागेर मेलामा गयौं मेलाबाट भीमलाई फोन गर्दा घटना भएको ठाउँमा छु भनेकाले प्रहरी लिएर घटनास्थलमा जाँदा कोही मान्छे थिएनन्। त्यहाँ गै भीमलाई फोन गर्दा मेलामा छु लिन आउँ भनेकाले मेलामा जाँदा भीमबहादुरको टाउको र शरिर भरी रगत थियो। भीमलाई नारायण, करण, सिता र मैले लिई कुसाडासम्म हिडाएर ल्यायौं त्यसपछि मोटर साइकलमा राखि लगेको हो। डेकेन्द्रलाई कसले मान्यो थाहा छैन भन्ने ईन्द्रबहादुर वि.क.ले प्रहरी समक्ष गरेको कागज।

मिति २०६५।११।१२ गते रातको १२ बजेको समयमा प्रतिवादीहरु एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापा र भीमबहादुर वि.क.को हतियार प्रहारबाट डेकेन्द्रकुमार थापाको हत्या भएको र उक्त कार्यमा प्रतिवादीहरु पवनकुमार खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र तेजबहादुर थापासमेत मत सल्लाहमा पसेको हुँदा प्रतिवादी लालबहादुर थापा र भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. र १३(१) नं. को कसुरमा ऐ.को १३(१) बमोजिम सजाय हुन र प्रतिवादी पवनकुमार खत्रीको हकमा ऐ.ज्यान सम्बन्धी महलको १७ नं.को कसुरमा १७(२) बमोजिम र प्रतिवादी भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धीको १७ नं. को कसुरमा ऐ.१७(३) नं. बमोजिम सजाय गरिपाउँ भन्ने मुख्य अभियोग मागदावी ।

कार्यरत अफिस ब्यारेकबाट मिति २०६५।११।१९ गतेदेखि मिति २०६५।११।१३ गतेसम्म दिन ५ को विदा लिई आएको हुँ। मिति २०६५।११।१० गतेको राती २ वजे मृतक र म घरतर्फ आएको हो। मिति २०६५।१।१२ गते पवन, टेकबहादुर, ठुलो भुपेन्द्र थापा, सानो भुपेन्द्र थापा र म कुटी भन्ने ठाउँबाट, डेकेन्द्र मगरको घट्ट भन्ने स्थानबाट, तेजबहादुर थापा भीरखेत भन्ने स्थानमा पुगेपछि, प्रदिप थापा, उमेश थापा, नवराज खड्का, टेकबहादुर खड्का, समेत ११ जना भै अं.१० वजेतिर मेलामा पुगेको हो। देउतडा पुगेपछि मैले पवनको ट्राउजर र पवनले मेरो पैन्ट साटासाट गर्‍यो। मसँग एउटा र मृतक डेकेन्द्रसँग एउटा खुकुरी थियो। अरुसँग थिएन व्यक्तिगत सुरक्षाका लागि खुकुरी लिएको हो मसँग बन्चरो थिएन, आवेशमा आई थियो भनेको हो। व्यक्तिगत सुरक्षाका लागि

अन्तिम अवस्थामा खुकुरीले हान्न हुन्छ, पवनले झोलामा किन बन्चरो थियो भन्यो मलाई थाहा छैन। काली भन्ने सांकेतिक भाषा होईन १।१ जना हिड्नु पर्छ भनी भनेको छैन र होईन। काली भन्ने शब्द सबैले बोल्ने सामान्य शब्द हो। काली शब्द बोल्छौं र जिस्केर बोल्ने गरिन्छ। भीम र मेरावीचमा पहिला चिनजान थिएन। डेकेन्द्रको मृत्यु २०६५।११।१२ गते राति १२:३० वजेतिर भएको हो। भीम वि.क. र निजको साथीहरूले मारेको हुनुपर्छ घटना हुनु अगाडि चौधरी जातको देखीने ब्यक्तिले मलाई घर काहाँ हो भनी सोधी चुप्रा बताएकोमा उसले आफ्नो घर पनि चुप्रा बतायो र चुप्रामा काहाँ हो भनी सोध्यो त्यसपछि म हिडिरहेकोमा अहिले जालास भनी पछाडि कठेलोमा समात्यो मैले उसको हात छुट्याई अगाडि बढ्न खोज्दा निजका साथीहरूले मेरो बाटो छेकेकाले निजहरूबीच भनाभन समाता समात हानाहान पनि भयो मेरो हात र नाकमा चोट लागेपछि ३।४ जनासँग लड्दै थिएँ डेकेन्द्र पनि ३।४ जनासँग दड्दै थिएँ मसँग लड्ने ब्यक्ति भागेपछि हेर्दा मेरो साथीहरू थिएनन् म लडेको ठाउँदेखि डेकेन्द्र लडेको ठाउँ २।३ मिटर टाढा छ मैले टर्च बाली हेर्दा डेकेन्द्र र भीमबहादुर लडिबुडि गर्दै ५।७ मिटर तल गई भीमबहादुर तल र मृतक डेकेन्द्र माथि थिएँ डेकेन्द्रको हातमा खुकुरी र भीमको हातमा चक्रु थियो, मैले अंकल डेकेन्द्र भनी चिच्याई तल गैँ हेर्दा भीमको मुख रगतले मुछिएको थियो अंकल डेकेन्द्रलाई तानी पछाडि ल्याउँदा भीमले मेरो दायाँ पाखुरामा र देब्रे कम्मरमा प्रहार गर्‍यो त्यसपछि मैले कम्मरमा रहेको खुकुरी निकाली भीमको तालुमा १ पटक हाने माथिबाट टर्चको उज्यालो आएपछि अंकल भागौं भनी पछाडि हेर्दा अंकल हुनु हुन्थेन म बाटोमा निस्कदा भुपेन्द्र र अरु ८।९ मिटरमा सानो भुपेन्द्र र पवनसँग भेट भयो, पछाडिबाट ३।४ जना टर्च बाली लखेट्दै आएकोले चारै जना लुक्यौं टर्चवालाहरू फर्केपछि हामी अगाडि बढ्यौं तेजबहादुर थापा, प्रदिप थापा, टेकबहादुर थापालाई हामी मध्येको कुनै साथीले काली भनेपछि चिनेर बस्यौं केही बेर बस्दा पनि छुटेका साथीहरू नआएपछि घटनाको यथार्थ ब्यहोरा साथीहरूलाई सुनाई आ-आफ्नो घरमा आयौं। शरिर, कपडा, जुत्ता, खुकुरीमा लागेको रगत बाटामा धोई घरमा गैँ सुत्‍यौं भोलिपल्ट नोकरीमा हाजिर हुन आउँदै गर्दा सुर्यबहादुर थापाले श्रीस्थान जान्नामा डेकेन्द्रको मृत्यु भयो भन्छन् भनी मलाई

सोधदा मैले पनि त्यस्तै सुन्छु भनी दैलेखको सैनिक ब्यारेकको तलमोडमा बस चडी ६ बजेतिर आफ्नो ब्यारेकमा पुगेको हुँ डेकेन्द्रको मृत्यु भएको कुरा २०६५।११।१३ गते विहान ६:३० वजेको समयमा टोपबहादुर थापाले मोबाईल मार्फत भनेकाले थाहा पाएको हुँ। मृत्युको कुरा आँखाले नदेखेकोले सुर्यबहादुर थापा र टोपबहादुर थापालाई भन्न नसकेको हो घटनास्थलबाट भाग्दा डेकेन्द्र सामान्य अवस्थामा हुनुहुन्थ्यो घाइते भीमबहादुर वि.क. उत्तानो अवस्थामा परिरहेको थियो। निजको पेट माथि दाहिने हातमा कटारी चक्रु थियो मैले भीमको टाउकोमा हान्दा निजले ऐया भनी टाउको समात्थो र म भागे निज डेकेन्द्र आईसकेको होला भनी खोज्न नगएको हो। डेकेन्द्रलाई छुट्याई भगाएकोले डेकेन्द्रलाई घर जानु भयो कि आउँदै हुनुहुन्छ भनी साथीहरुलाई भनेको हुँ घटनावारे भीमबहादुर वि.क. पट्टिको अपराध छिपाउन साथीहरुलाई घटनावारे कसैलाई नभन्नु भनेको हो, जाहेरी ब्यहोरा सुने झुट्टा हो। मेलामा सँगै गएकोले किटानी जाहेरी परेको हो। षड्यन्त्रको लागि जाहेरी दिएको हुनुपर्छ। सुर्यबहादुर थापासँग भेट हुँदा त्यस्तै सुन्छुसम्म भनेको हो मैले भीमलाई पिटेको होईन, कालो मास्क लगाएको होईन गलबन्दी बेरेको हो झगडा भएको ठाउँमा मैले १ पन्च हानेको हो डेकेन्द्रको मृत्यु भीम र निजको साथीहरुबाट भएको हुनुपर्छ। अधिकारप्राप्त अधिकारीसमक्ष भएको वयान र सही छाप मेरै हो वरामद भएको छुरी भीमबहादुर वि.क.को हो ट्राउजर, जुत्ता मेरो हो, मोबाईल मेरो होईन भन्ने समेत एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वयान।

मिति २०६५।११।२१ गते श्रीस्थान भन्ने ठाउँमा राती अं.१२:३० वजेतिर डेकेन्द्रको मृत्यु भएको हो। उक्त स्थानमा घाइते भीमबहादुर वि.क. निजका साथीहरु र हाम्रा साथी लालबहादुर, भुपेन्द्र थापा, ठुलो भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, प्रदिपजंग थापा र मसमेत थियौं। सामान्य बोलचालमै लालबहादुरले दिलवरको मुखमा हानेपछि र घाइते भीम वि.क.ले हानेपछि लालबहादुरको नाकबाट रगत आयो त्यत्तिकैमा भीमले चक्रु निकालेपछि म लगाएत अन्य व्यक्तिहरु भाग्यौं सो स्थानमा डेकेन्द्र थिएनन् भुपेन्द्र र लालबहादुर थिए। केही समयपछि लालबहादुर र भुपेन्द्र थापा आई भीमले चक्रुले हान्यो

तिमीहरु भाग्यौं डेकेन्द्रलाई घटनास्थलदेखि पछाडि तानी भीमलाई खुकुरीले १ पटक हानेपछि माथीबाट टर्च बालेकोले डेकेन्द्रलाई भागनुस् भनी भागेर आए। अंकल भागि सक्नु भयो कि आउदै हुनुहुन्छ भनी भनेको हुँ लालबहादुरलाई भीम वि.क.ले छुरी हानेकोले मृतकलाई पनि निजले नै मारेको हुनुपर्छ काली भन्ने शब्द बोलेको होईन खुकुरी र बन्चरो सहितको झोला भिरेको पनि होईन मोवाईल खोसेको नभै झगडा परेको ठाउँदेखि २ मिटर टाढा भेटिएको हो मोवाईल साथीको जस्तो लागेकोले लिएको हो, मृतकलाई लालबहादुरले भगाए भनेकाले घटनास्थलमा नखोजेको हो मृतकलाई कसले मारे थाहा छैन मृतक हामीसँगै गएकोमा नर्फकेको कारणले शंकाको आधारमा जाहेरी दिएको हुनुपर्छ मेलामा जाँदा मैले बोकेको झोलामा मेरो जकेट र एल.पि.को स्वीटर मात्र थियो मास्क लगाएको र हतियार लिएको भन्ने ब्यहोरा झुट्टा हो बरामद भएको चक्रु भीम वि.क. वा निजको साथीको हुनुपर्छ ट्राउजर मेरै हो जुत्ता लालबहादुरको हो मोवाईल, ट्राउजर, जुत्ता मेरो घरबाट बरामद भएको हो भन्ने समेत प्रतिवादी पवन खत्रीले मिति २०६५।१२।१६ मा अदातमा गरेको वयान।

डेकेन्द्रको मृत्यु भएको कुरा मिति २०६५।११।१३ गतेको विहान भुपेन्द्रबाट थाहा पाएको हुँ । सतगतमा गएको थिएँ, सतगतबाटै मलाई पक्राउ गरि ल्याएको हो मेलामा जाँदा कसैको हातमा हतियार थिएन फर्किँदा लालबहादुरले हतियार देखाएपछि देखेको हुँ सामान्य झगडा हुँदा हुँदै भागेकाले मलाई केही थाहा छैन मौकामा भएको वयानमा मास्क लगाएको र काली शब्द प्रयोग गरेको भन्ने झुट्टा हो अरु ब्यहोरा ठिक हो भन्ने समेत प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वयान।

हामीले घटना भैरहेको सालघारीबाट लुकी लुकी हेरीरहेका थियौं । घटनाको जाहेरी दिनु पर्छ भन्ने थाहा भएपनि डर लागेर जाहेरी नदिएको हो । मृतक डेकेन्द्र सँगसँगै मेला गएकोले शंकामा मुछिन्छुकी भन्ने डरले जाहेरी नदिएको हो मैले मास्क नलगाएको र बन्चरो, खुकुरी लगेको भनेको थिएन, अरु कुरा मलाई थाहा भएन केही अगाडि भीम वि.क. र डेकेन्द्र लाई देखेकोमा पछिदेखिन मैले देख्दा डेकेन्द्र, भीमको देब्रे हातमा सुतिरहेको जस्तो अवस्थामा थियो भीम वि.क.ले प्रतिकार गरेको थिएन। काँडे चक्रु भीम वि.क. वा निजको साथीको हुनु

पछि ट्राउजर पवनको र जुत्ता लालबहादुरको हो। मोवाईल पवनले घटनास्थलमा भेटाएको हो डेकेन्द्रको मृत्यु भीम वि.क.को चोटबाट हुनु पछि भन्ने समेत भुपेन्द्रबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१२ गते मेलामा गई फर्कने क्रममा दिलवरले मोवाईलको उज्यालो वाली हिंडेको अवस्थामा मोवाईल लुटिएछ ।मोवाईल लुट्ने लालबहादुरका मान्छे रहेछन्। दिलवरले मोवाईल लुटिएपछि मिसकल गर्नुस् भन्यो ३।४ जना हतियार धारिले एक्कासी टाउकोमा हानेपछि लडी अचेत थिएँ। एल.पि. थापाले मार्छ भन्ने आवाज सुने त्यतिवेला ऐया मरे नहान भन्ने शब्द सुने म उठ्न खोज्दा २।३ जना थिए चुप्पी र छुरीले मेरो दाहिने कोखामा हाने काली काली भन्दै मेरो टाउकोमा हतियार प्रहार भयो केही पछि म चेतमा आई लछारिदै मेलातर्फ प्रहरीको साहारा लिन पुगे मलाई प्रहरीको सहयोगले अस्पताल ल्याइएको हो ।मैले हतियार भिरेको थिएन आजसम्म भिरेको पनि छैन आफु अपराधबाट बचन मलाई सुझेका हुन्। काँडावाला छुरि लालबहादुरकै हो, मोवाईल दिलवरको हो। अधिकार प्राप्त अधिकारीसमक्ष मैले गरेको वयान ठिक साँचो हो झुठ्ठा अभियोग दावीबाट फुर्सद पाउँ भन्ने समेत ब्यहोराको भीमबहादुर वि.क.ले अदालतमा गरेको वयान।

मिति २०६५।११।१६ तथा २०६५।११।३० मा दिएको जाहेरी दरखास्त र सोमा भएको ब्यहोरा मेरो हो एल.पि. सहितका समुहसँग मेरो छोरा जानामा गएकोमा भीमबहादुर वि.क.को समुहसँग मोवाईल विषयमा झगडा परि २ पक्ष बीच हानाहान भएको र लालबहादुरले भीमबहादुरलाई हिराउँदा डेकेन्द्रले को मान्छे हो किन हान्ने मरेपछि समस्या हुन्छ भन्दा एल.पि. समेतका समुहले छोरा माथि आक्रमण गरेको कुरा तेजबहादुरबाट थाहा पाएको हुँ भन्ने समेत जाहेरवाला नन्दबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मिति २०६५।११।१५ मा प्रहरी समक्ष गरेको कागज ब्यहोरा र सहिछाप मेरै हो। जानामा दोहोरो भिडन्त भयो, को कसले मारे थाहा छैन ।लालबहादुर मसँग भेट हुँदा डेकेन्द्र मरेको कुरा गर्दा आफुले त्यस्तै सुनेको हुँ भनेको थिए भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने सुर्यबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मिति २०६५।११।१९ गते प्रहरी समक्ष गरेको कागजको ब्यहोरा र सहीछाप मेरै हो। छोरा डेकेन्द्रको हत्या एल.पि.कै समुहबाट भएको भन्ने कुरा प्रतिवादी भुपेन्द्र र तेजबहादुरले भनेकाले थाहा भयो । घटना भएको ८ औं दिनका दिन विहान ७:०० बजे तेजबहादुर र निजका बुवा घरमा आई परिवारको रोहवरमा उक्त कुरा भनेको हो लालबहादुरले घटनाको बारेमा कसैलाई नभन्नु भनेमा टाउको काटी दिन्छु भनी भनेको कुरा तेजबहादुरले भनेपछि थाहा पाएको हुँ । प्रतिवादीहरूले अपराध लुकाउनको लागि नभनेका हुन् भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने कर्ना थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र ।

मिति २०६५।१२।९ मा प्रहरीमा भएको कागज, कागजमा भएको सहिछाप मेरै हो । डेकेन्द्रको मृत्यु कसरी भयो थाहा छैन भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने रामबहादुर थापाले गरेको वकपत्र ।

मृतकको मृत्यु लालबहादुरको प्रहारबाट भएको विश्वास लाग्छ । भीमबहादुरसँग कुनै हतियार भएको मैले देखिन । भीमलाई एल.पि.ले पहिलेनै घाइते तुल्याएको थियो । घाइते मानिसले उठी मृतकलाई मारेको भन्ने वयान झुट्टा हो । लालबहादुरले भीमबहादुरलाई फसाउन उक्त कुरा लेखाएको हो । भीमले सफाई पाउनु पर्ने हो भन्ने समेत भीमबहादुर वि.क.को साक्षी झुपेन्द्र वि.क.ले गरेको वकपत्र ।

मेलाबाट फर्किने क्रममा लालबहादुर समेतका ५ जना जङ्गलबाट निस्की मुखमा पट्टि बाँधी दिलवरको मोवाईल खोस्दा झगडा भई कराउँदा र भीमले मिसकल हान्दा यो पनि यसै समुहको रहेछ भनी भीमलाई छुरी प्रहार गर्दा भीम भुइँमा लड्यो । डेकेन्द्रले यो मान्छे मर्छ अब नहान भन्दा डेकेन्द्र पनि उतैको मानिस रहेछ भनी लालबहादुर थापाले मैले मार्छु भनेपछि मार्छु मार्छु भनी मृतकलाई छुरी प्रहार गरी बाटो मुनी खसाली दिएका हुन । भीमबहादुर वि.क.ले सजाय पाउनु पर्ने होईन भन्ने समेत ब्यहोराको भीमबहादुर वि.क.को साक्षी इन्द्रबहादुर वि.क.ले गरेको वकपत्र ।

मिति २०६५।११।१८ गते प्रहरी समक्ष गरेको कागजको ब्यहोरा सहीछाप समेत मेरो हो मृतकको मृत्यु सम्बन्धमा मलाई केही थाहा छैन भन्ने समेत ब्यहोराको मौकामा कागज गर्ने बखतबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मृतकको मृत्यु लालबहादुर समेतका ५ जनाबाट भएको हो।भीमबहादुरलाई घाईते बनाई पल्टाएका थिए।भीमले हतियार प्रयोग गरेको थिएन भीम र डेकेन्द्र दुवैको हातमा हतियार थिएन ।घटना मैले केही परबाट देखेको हुँ भन्ने समेत भीम वि.क.को साक्षी राठै वि.क.ले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मिति २०६५।१२।९ गते प्रहरी समक्ष गरेको कागजको ब्यहोरा र सो मा गरेको सहीछाप मेरै हो। मृतकको मृत्यु तेजबहादुरको भनाई अनुसार सुर्खेतको मानिसले लगि मारेको भनेको र लालबहादुरले यो घटनाको कुरा कहि नभन्नु भनी सुर्खेततर्फ गएका, सुर्यबहादुरले लालबहादुरलाई डेकेन्द्रको मेलामा मृत्यु भएको सम्बन्धमा कुरा गर्दा लालबहादुरले मैले पनि त्यस्तै सुन्छु भनी भनेको घटनावारे नभन्नु भनी साथीलाई भनेबाट निज प्रतिवादीहरू उपर शंका लाग्छ सो कुरा प्रतिवादी तेजबहादुरबाट थाहा पाएको हो भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने चन्द्रबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मृतकको मृत्यु यिनी ५ जना प्रतिवादीबाट भएको हो ।प्रहरीमा भएको कागजको ब्यहोरा सही छाप मेरै हो भन्ने समेत ब्यहोराको मौकामा कागज गर्ने नवराज खड्काले अदालतमा गरेको वकपत्र।

घटना सम्बन्धमा मैले आँखाले नदेखेको हुँदा थाहा छैन भन्ने समेत ब्यहोराको मौकामा कागज गर्ने प्रदिपजंग थापाको वकपत्र ।

घटना सम्बन्धमा मलाई केही थाहा छैन। प्रहरीमा भएको कागज र सहीछाप मेरै हो भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने उमेश थापाले अदालतमा गरेको कागज ।

दिलवरको मोवाईल नाम थाहा नभएको ब्यक्तिले खोसे।दिलवरलाई हानेपछि निज मेलातिर गयो। भीम वि.क.लाई जङ्गलबाट निस्की काली काली भन्ने शब्द निकाली गन्यापगुरूप ६।७ जना मानिसले समाई भीमलाई काँडे छुरि र खुकुरीले हाने।नचिनेको

मानिसले नहान तिमिहरु फसौला भन्दा एल.पि.ले जे पनि हुन सक्छ भने पछि मृतक डेकेन्द्र थापाले मरे भन्ने शब्द निकालेका हुन्। मृतक डेकेन्द्रको मृत्यु एल.पि.बाट भएको हो । घटना हुँदा २० मिटर टाढा भएकोले घटना घटेको थाहा पाएको हुँ। म डेकेन्द्र भन्दा २०।२५ मिटर टाढा थिएँ खुकुरी चलिरहेकोले घटनामा मै उठाउने प्रयास गरिन मृतक डेकेन्द्रलाई हानेपछि काली भन्ने शब्द आएको थियो हामी प्रहरी समक्ष गएौं घटना भएको ठाउँ भन्दा माथि बाटोको नजिक भीमबहादुर वि.क. थियो। भीम मृतक भएको ठाउँबाट ३०।४० मिटर टाढा थियो भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने नारायण वि.क.ले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मृतकको मृत्यु सम्बन्धमा केही थाहा छैन। मृतकलाई प्रतिवादीहरुले मारेकोमा शंका लाग्दैन । लालबहादुर र भीमबहादुरको झगडा भए पनि टेकबहादुर समेतका अन्य व्यक्तिहरुले मारेका होईनन् भन्ने समेत प्रतिवादी टेकबहादुरका साक्षी सन्तबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मिति २०६५।११।१२ गतेको दिन रात म आफ्नै घरमा थिएँ। प्रतिवादी लालबहादुर थापा र डेकेन्द्रसँगै जात्रा गएका हुन्। निजहरुको भीमबहादुर वि.क.सँग भिडन्त भएको सुनेको हो, मृत्यु कसरी भयो थाहा छैन । अर्का पक्षबाट मृतकको मृत्यु हुन सक्छ भन्ने समेत ब्यहोराको लालबहादुर समेत जना ५ को साक्षी दिपककुमार थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

प्रतिवादीहरु लालबहादुर समेतले ८।९ दिनसम्म पनि घटनाको बारेमा जानकारी नदिएको, मृतकको मृत्यु को कसको कर्तव्यबाट भएको हो थाहा छैन भनेको र मृतक वितेको ८ दिनका दिन मृतकको बाबु जेठा बाबु र मेरो रोहबरमा तेजबहादुर र निजका बाबुले भनेपछि थाहा पाएको हुँ मैले प्रहरी समक्ष गरेको कागज र सहिछाप मेरै हो भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने वखतबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मिति २०६५।११।१२ गतेको दिन राति म आफ्नै घरमा थिएँ। मृतकको मृत्यु कसरी भयो थाहा भएन। दुई पक्षबीच झगडा भएको सुनेको हुँ। आँखाले नदेखेकोले अरु कुरा थाहा छैन लालबहादुर र डेकेन्द्र सहोदर दाजुभाई हुँदा मारेको होइन मृतक र प्रतिवादी

लालबहादुरवीच कुनै रिसइवी थिएन सतगतमा तेजबहादुर, टेकबहादुर र भुपेन्द्र ३ जना मात्र गएका थिए मृतक मेलामा गएको हुँदा कसैसँग वादविवाद हुँदा घटना घट्न सक्छ आपसमा झगडा भयो होला जस्तो लाग्दैन भन्ने समेत प्रतिवादी लालबहादुर समेतका जना ५ को साक्षी सन्तबहादुर थापाले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मिति २०६५।११।१६ मा प्रहरी समक्ष गरेको कागजमा आफ्नो मोवाईल खोसिएको कुरा भनेको हो अरु ब्यहोरा भनेको होईन । प्रहरीमा गरेको कागज र सहिछाप मेरै हो । म पछाडि भएका भीमलाई ३/४ जना भएर कसैले समात्ने कसैले हान्ने गरे। एक जना ब्यक्तिले नहान भोली सबै जना जाकिन्छौ भने त्यसपछि एल.पि.ले मार्छ भने पछि मार्छ भन्यो। डेकेन्द्रलाई काँडे छुरीले हानेको देखेको हो। मृतकलाई हानी सकेपछि घटना भन्दा ३५।४० मिटर जति टाढाबाट लात्तले हानी तल फेरी भीम वि.क.लाई चेपेर हाने भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने दिलवर वि.क.ले अदालतमा गरेको वकपत्र।

भीमलाई लालबहादुर समेतका ४।५ जनाले हानेपछि डेकेन्द्रले नचिनेको मान्छेलाई नहान पछि फसौला भनेपछि लालबहादुरले काँडे चक्रेले हानेपछि मैले मरे भन्ने शब्द सुने मृतकको मृत्यु लालबहादुर थापाको कर्तव्यबाट भएको हो प्रहरीमा कागज गर्दा डर, धाक, धम्की दिई खाली कागजमा सहि गराएको हो भन्ने समेत मौकामा कागज गर्ने ईन्द्र वि.क.ले अदालतमा गरेको वकपत्र।

मृतक डेकेन्द्रको मृत्यु सम्बन्धमा मलाई केही थाहा छैन। प्रहरीमा भएको कागज र सो मा भएको सहिछाप मेरै हो भन्ने समेत मौकामा बुझीएकी सीता नेपालीले अदालतमा आई गरेको वकपत्र।

चक्रु देखाउँदा देखेँ, उक्त घाउ चुच्चो परेको हतियारले हुने हुँदा देखाएको चक्रुले हानेको हुनु पर्छ। लाशको च्यातिएको घाउ धार नभएको हतियारले प्रहार गर्दा भएको घाउ हो। दाहिने कोखामा भएको छेडिएको (penetrating wound) कलेजोमा छ सो को कारणले मृत्यु भएको हुनुपर्छ दाहिने कोखामा भएको घाउ र कलेजोमा भएको घाउ भिन्दै छन्। कोखामा भएको घाउ तिखो हतियारले भएको घाउ हो उक्त घाउले कलेजोमा छोएको छैन

उक्त घाउ देखाइएको चक्रुले भएको हुन सक्छ भन्ने समेत डा.विश्वनाथ शर्माले अदालतमा गरेको वकपत्र।

लालबहादुर थापा मिति २०६५।११।९ गते सुर्खेत अस्पतालमा श्रीमती डेलिभरी केशमा भर्ना भएको भनी २०६५।११।१० गतेको दिन हाजिर हुने गरी विदा लिई गएको र उक्त दिन हाजिर नभई २०६५।११।१४ गते विहान गुल्ममा हाजिर हुन आएको भन्ने समेत वीरभद्रजंग गुल्मको गेट पासको छायाँकपि सहितको पत्र प्राप्त हुन आएको।

प्रतिवादी भीमले मृतकलाई समातेको अवस्थामा लालबहादुरले मलाई हान्न खोज्दा भीमले समाती रहेको डेकेन्द्र संयोग परी लालबहादुरको चोटबाट मृतक डेकेन्द्रको मृत्यु भएकोदेखिन आउँदा प्रतिवादी लालबहादुरलाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं.को कसुरमा १३(१) नं. अनुसार सर्वश्व सहित जन्मकैद हुने ठहर्छ। प्रतिवादी लालबहादुरले मृतकलाई मारु पनेसम्मको कारण र इवी नभै भीमलाई हान्न लागेको चोट डेकेन्द्रलाई लाग्न गै मृत्यु हुन गएको अवस्था देखिँदा ठहरे बमोजिम सर्वश्व सहित जन्म कैद गर्दा चर्को पने हुँदा १० वर्ष मात्र सजाय गर्न मनासिवदेखि यो छुट्टै राय प्रस्तुत गरेको छु र प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले मृतकलाई समाती संयोग पारिदिएको कारण मृतक डेकेन्द्रको मृत्यु भएको भन्ने कुरादेखिन आउँदा यि प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलका १७(२) अनुसार ५ वर्ष सजाय हुने तथा प्रतिवादी मध्येका पवन खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र तेजबहादुर थापा घटना भैरहेको बेला सो घटनास्थलमै रही वसी उक्त घटना भएको कुरा हेरी रही घटना रोक्नेतर्फ कुनै प्रत्यत्न नगरेको भन्ने कुरा प्रतिवादी लालबहादुर थापाको अधिकारप्राप्त अधिारीका अलवा अदालतसमक्ष भएको वयान र यि प्रतिवादीहरुले अधिकारप्राप्त अधिकारी तथा अदालत समक्ष गरेको वयान समेतका मिसिल संलग्न प्रमाण कागज समेतबाट पुष्टि समर्थन हुन आएकोले मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १७(३) नं. अनुसार ६ महिना कैद हुने ठहर्छ भन्ने समेत ब्यहोराको दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला।

डा.विश्वनाथ शर्माले अदालतमा गरेको वकपत्रमा मृतकको कोखाको ८ से.मी.लम्बाई र ४ से.मी. चौडाईको छेडिएको घाउ चुच्चो परेको हतियारले हुने हुँदा देखाएको चक्कुले मर्नसक्छ भनी उल्लेख गर्दा गर्दै र घटनास्थलबाट वरामद भएको चक्कुको टुप्पोमा रगत लागेको मुचुल्का उक्त चक्कु भीम वि.क. कै हो भन्ने कुरा तथ्य प्रमाणाहरूबाट प्रमाणित हुँदा पनि शुरू अदालतबाट वरामद भएको चक्कु भीम वि.क.को हो भनी एकिन गर्न सकिएन प्रतिवादी भीम वि.क.को टाउकोमा गम्भीर चोट भएकाले मृतकलाई हतियार प्रहार गरी मारेको भन्न नसकिने भनी अँध्यारो रात भै नचिनी भीमलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई चोट लाग्न गै मृत्यु भएको भनी मिसिल संलग्न कागज र प्रमाणाबाट टाढा रही भएको दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला वदर गरी अभियोग दावीबाट सफाई पाउँ भन्ने समेत व्यहोराको प्रतिवादी लालबहादुर थापाको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा परेको पुनरावेदन पत्र।

प्रतिवादी लालबहादुर थापाको हात हतियार राखिएको झोला प्रतिवादी पवनकुमार खत्रीले वोकेका र घटनास्थलमा मोवाईल खोसी घटनाको उद्घाटन गरेको प्रतिवादी लालबहादुर थापा भीमबहादुर वि.क., मृतक डेकेन्द्र थापाबीच कुटपिट भैरहेको अवस्थामा मृतक डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको वरामद भएको काँडे चक्कु प्रतिवादीहरूको पोल समेतबाट यी प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को हो भन्ने स्पष्ट भएको समेतका कारणबाट प्रतिवादी पवनकुमार खत्री र भीमबहादुर वि.क.का हकमा गरिएको शुरू दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला त्रुटिपूर्ण हुँदा प्रतिवादीहरूलाई अभियोग मागदावी बमोजिम सजाय गरी पाउँ भन्ने समेत व्यहोराको वादी नेपाल सरकारको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा परेको पुनरावेदन पत्र ।

प्रतिवादी लालबहादुर थापाले अनुसन्धान अधिकारी समक्ष र अदालत समेतमा वयान गर्दा शुरू झगडाको अवस्थामा अन्य प्रतिवादी हामीहरू भएको भनी उल्लेख गरिएकोमा सोही कुरालाई वंगाएर अन्यथा झुठा आधार श्रृजना गरी भएको दैलेख जिल्ला अदालतको त्रुटिपूर्ण फैसला वदर गरिपाउँ भन्ने टेकबहादुर थापा समेत जना ४ को पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा परेको पुनरावेदन पत्र।

मौकामा कागज गर्ने कृष्ण थापा र मेरा साक्षीहरू समेतले मृतक डेकेन्द्र थापाको हत्या लालबहादुर थापाबाट भएको भनी अदालतमा आई स्पष्ट साथ वकि दिएका आधार प्रमाणालाई वेवास्ता गरी फौजदारी न्याय, प्रमाण कानून र कानूनी सिद्धान्तको विपरित मलाई छ वर्ष कैद हुने गरी भएको दैलेख जिल्ला अदालतको त्रुटिपूर्ण फैसला बदर गरी अभियोग दावीबाट सफाई पाउँ भन्ने समेत ब्यहोराको प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा परेको पुनरावेदन पत्र ।

यसमा प्रतिवादी मध्येका टेकबहादुर थापा, भुपेन्द्रबहादुर थापा, पवन कुमार खत्री एवं टेकबहादुर थापा घटनास्थलमा उपस्थित रहेका भन्ने नदेखिएको अवस्थामा निजहरूलाई ज्यान सम्बन्धी महलको १७(३) नं. बमोजिम कैद गर्ने गरेको, प्रतिवादी लालबहादुर थापाको मृतकसँग कुनै प्रकारको रिसझवी रहे भएको नदेखिएको, विशेषज्ञ डाक्टरको वकपत्रको मुल्यांकन नगरी निजले आफ्नो काका नाता पर्ने ब्यक्तिलाई मार्न खुकुरी प्रहार गरेको भन्ने प्रत्यक्ष एवं मृतक डेकेन्द्र थापालाई मार्नमा प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले संयोग पारी दिएको नदेखिएको अवस्थामा पोलको आधारले मात्रै निजले ज्यान सम्बन्धी महलको १७ (२) नं. बमोजिमको अपराध गरेको ठहराएको शुरुको फैसला फरक पर्न सक्नेदेखिनुका साथै प्रतिवादी पवनकुमार खत्री उपर ज्यान सम्बन्धी महलको १७(३) नं.को दावी भएको र भीमबहादुर वि.क. उपर ज्यान सम्बन्धी महलको १३(३) नं.को दावी लिएकोमा सो नठहराएको शुरुको फैसला प्रमाणा मुल्यांकनको सन्दर्भमा छलफलका लागि अ.व.२०२ नं. तथा पुनरावेदन अदालत नियमावली, २०४८ को नियम ४७ बमोजिम प्रत्यर्थी झिकाई पुनरावेदन सरकारी वकिल कार्यालय सुर्खेतलाई पेशीको सूचना दिई नियमानुसार पेश गर्नु भन्ने पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७।२।२५ आदेश ।

प्रतिवादी मध्येका एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १३(१) नं.बमोजिम सर्वश्व सहित जन्म कैद, प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ऐ.को १७(२) अनुरूप ५ वर्ष कैद र प्रतिवादी पवन कुमार खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा तथा तेजबहादुर थापा समेतलाई ऐ.ऐनको १७(३) नं. बमोजिम ६ महिना कैदको

सजाय हुने ठहर्‍याएको शुरु दैलेख जिल्ला अदालतको मिति २०६६।१०।१२ को फैसला मिलेकै देखिँदा सदर हुने ठहर्छ। प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापको हकमा प्रस्तुत मुद्दाको घटनाक्रम मृतक डेकेन्द्र थापा र प्रतिवादी लालबहादुर थापाबीच पूर्व रिसइवी भै मार्नु पर्नेसम्मको कारण समेत नदेखिएको र मृतक डेकेन्द्र थापा र प्रतिवादी लालबहादुर थापाबीचको नाता सम्बन्धलाई विचार गर्दा र भीमबहादुर वि.क.लाई हान्न लागेको चोट मृतक डेकेन्द्र थापालाई लाग्न गै मृत्यु हुन गएको अवस्थादेखिएको समेतबाट प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १३(१) बमोजिम सर्वश्व सहित जन्म कैद गर्दा उक्त सजाय चर्को पर्ने चित्तमा लागेकोले मुलुकी ऐन अ.व.१८८ नं. बमोजिम कैद वर्ष १०(दश) सजाय हुने शुरु जिल्ला अदालतबाट व्यक्त भए बमोजिम नै निज प्रतिवादीलाई १०(दश) वर्ष कैद सजाय हुन अ.व. १८८ नं बमोजिम राय व्यक्त गरिएको छ भन्ने समेत व्यहोराको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७।१२।१५ को फैसला।

भीमलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई लाग्न गएको झुठा आधार खडा गरी मेरो विरुद्ध भएको फैसला कानून विपरित छ। मृतक डेकेन्द्र थापा मेरो अति नै मिल्ने एकै ठाउँका मेरा काका नाता पर्ने हुन्। हामीबीच अत्यन्त घनिष्ट मायाप्रेम भएको हुँदा सुर्खेतमा हाम्रो भेट भै दिउसो १:०० बजे गाडी चढेर २ बजे राती घरमा आई पुगेका हौं। भोली पल्ट विहानै मेरो घरमा आई बासी भात समेत भुटी खाएको तथ्य मृतकको आमा कर्ना थापाले मौकामा मिति २०६५।१२।१४ गते कागज गर्दा उल्लेख गरी दिनु र स्वयं जाहेरवालाले मिति २०६५।१२।१४ मा गरेको कागजमा मृतकले मलाई मोवाइल समेतमा पैसा हाली दिने, रुपैयाँ सहयोग गरी दिने गरेको भनी उल्लिखित तथ्यहरुले हामी दुई बीचको सम्बन्ध प्रगाढ भए रहेको पुष्टि हुन्छ। अतः हामी बीच कुनै पूर्व रिसइवी नभएको, झगडा नभएको अवस्थामा मेरो कर्तव्यबाट मृतकको मृत्यु हुन सक्ने कुरा होइन, अभियोग मागदावी आधार र तथ्यहिन छ। मृतकलाई मैले प्रतिवादी भीमको पञ्जाबाट छुटाई पछाडी ल्याएपछि पुनः मलाई भीमले चक्कुले प्रहार गरेपछि मात्रै मैले भीमलाई एकचोटी हानेको हुँ। त्यसपछि मैले पछाडी हेर्दा अंकल देखेन। पल्टनमा जागिर खाएको मान्छे अंकल भागे होलान् भन्ने माने। घटनास्थल

भिरालो थियो। म पनि बाटोमा निस्किएर भिरखेत भन्ने स्थानमा आई पुगेको हुँ। यस प्रकार मैले प्रतिवादीको पञ्जाबाट छुटाई दिएको हुँदा मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १३ नं.मा स्पष्ट रूपमा "छुट्याउनका नियतले हात हाल्ने वा छुट्याई दिनेलाई वात लाग्दैन" भनी उल्लेख भएको हुँदा पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला कानून विपरित छ। घटना भएको ठाउँ अर्थात् मृतकको लास भेटिएको ठाउँ हाम्रो झगडा भएको ठाउँ भन्दा ४० मिटर टाढा थियो भनी भीमकै साथी दिलवार वि.क.ले. समेत बकपत्र गर्दा स.ज.१६ मा उल्लेख गरेका छन्। घटनास्थल मुचुल्कामा पनि मृतकको लास बाटोभन्दा मुनी ३५, ४० मिटर टाढा छ भनी भीमका साथी दिलवरले उल्लेख गरी दिएबाट समेत मृतकको मृत्युमा प्रतिवादी भीमबहादुर कै कर्तव्य भए रहेको पुष्टि भएको छ। मृतकको मृत्यु भएपछि सुरुमा यज्ञबहादुर थापाले दिएको निवेदन र मिति २०६५।११।१६ गते जाहेरवालाले दिएको जाहेरीमा समेत अज्ञात व्यक्तिले मारेका भनी जाहेरी दिएको अवस्थामा पटकै पिच्छेको विरोधाभाषपूर्ण जाहेरीका आधारमा सृजना गरिएको झुठा अभियोगका आधारमा मलाई सजाय गर्ने गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला त्रुटिपूर्ण हुँदा उल्टी गरी अभियोग दावीबाट सफाई पाउँ भन्ने समेत व्यहोराको प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको पुनरावेदन पत्र।

प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. उपर ज्यान सम्बन्धीको १३(१) नं. बमोजिम र प्रतिवादी पवनकुमार खत्री उपर ऐ.को १७(२) नं. बमोजिमको सजायको माग दावी लिई अभियोग पत्र पेस गरिएकोमा प्रतिवादी मध्येका भीमबहादुर वि.क.लाई अभियोग मागदावी भन्दा कम अर्थात् ऐ. १७(२) बमोजिम ५ वर्ष कैद र प्रतिवादी पवनकुमार खत्रीलाई ऐ. १७(३) बमोजिम ६ महिना कैद गर्ने गरी भएको फैसला उपर पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा पुनरावेदन दायर गरिएकोमा उक्त अदालतबाट समेत सुरु फैसला सदर गरी फैसला भएको छ। प्रस्तुत मुद्दामा प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले वारदातको समयमा काँडे चक्रु समेत बोकी वारदात स्थलमा गएको, सो चक्रु निकाली प्रहार गरेबाट उक्त वारदात सुरु भएकोदेखिन्छ। वारदातमा प्रयोग भएको काँडे चक्रु बरामद भएको र उक्त चक्रु यी प्रतिवादी भीमबहादुरको हो भन्ने अन्य प्रतिवादीको वयान समेतबाट पुष्टि भएको अवस्था हुँदा वारदात स्थलमा हतियार सहित

उपस्थित भै घातक हतियार प्रहार गर्ने प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धी महलको १३(१) नं. बमोजिम सजाय नगरी ऐ. १७(२) बमोजिम सजाय गरेको फैसला त्रुटिपूर्ण छ। प्रतिवादी मध्येका पवन कुमार खत्रीले जोखिमी हतियार खुकुरी र बन्चरो समेत लिई बारदात स्थलमा उपस्थित भई बारदातको समयमा मृतकलाई समाती मार्न सहयोग पुऱ्याई दिएको भनी वयान गरेको अवस्था हुँदा निजको उक्त कार्य मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धीको १७(२) नं. को कसूर भएको प्रष्टदेखिन्छ। मृतकलाई समाती मार्न सहयोग गरिदिने यी प्रतिवादीलाई अरु किसिमले मत सल्लाहमा पसेकोमा मार्ने ठाउँमा गई अरु कुरा केही नगरी हेरी रहने अभियुक्तको हकमा आकर्षित हुने ऐ.१७(३) को कसूर कायम गरेको फैसलामा मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १३(१), १७(२) र १७(३) को व्याख्यामा गम्भीर त्रुटिपूर्ण हुँदा पुनरावेदन अदालत सुर्खेतबाट भएको फैसला बदर गरी प्रतिवादीलाई अभियोग पत्र मागदावी बमोजिम सजाय गरी पाउँ भन्ने समेत व्यहोराको वादी नेपाल सरकारको पुनरावेदन पत्र।

घटना हुँदा केही नगरी हेरीरहेको र रोक्ने प्रयास समेत नगरेको भन्ने आधार लिई हामीहरुलाई ज्यान सम्बन्धीको १७(३) नं. बमोजिम सजाय गरिएको छ। अचानक प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. र एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाको बीच हानमार भई घटना घट्न गएको र सो कुरा मिसिल संलग्न प्रमाणबाटदेखिएकै छ। अचानक झगडा भई घटना घट्न गएको अवस्थामा अन्य व्यक्तिहरुको उक्त घटनामा संलग्नता नभएको अवस्थामा मतलब र मत सल्लाहमा पसेको भन्न मिल्ने होइन। प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. र प्रतिवादी लालबहादुर थापा तथा मृतक डेकेन्द्रकुमार थापा झगडा गर्दा निजहरुसँग हातहातमा खुकुरी, चक्रु, कटारी भएकोले आफ्नो ज्यान बचाउन हामी घटनास्थलबाट भागी गएको भन्ने कुरा मिसिलबाटदेखिएकै छ। यसप्रकार रोक्ने प्रयास नगरिएको अवस्थामा हामीलाई सोही कारणले मात्र दोषी करार गर्न नमिल्नेमा पनि हामीलाई सजाय गर्ने गरी भएको फैसलामा ज्यान सम्बन्धीको महलको १७(३) नं. को त्रुटी छ। दैलेख जिल्ला अदालतको मिति २०६६।१०।१२ गतेको फैसलालाई सदर गरी पुनरावेदन अदालत सुर्खेतबाट भएको मिति

२०६७।१२।१५ को फैसला नजिर तथा कानूनको विपरित हुँदा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२(क)(ख) को अवस्था विद्यमान भएकोले प्रस्तुत मुद्दा दोहोर्न्याई हेरी पाउँ भन्ने समेत ब्यहोराको प्रतिवादीहरु भुपेन्द्रबहादुर थापा, पवनकुमार खत्री र तेजबहादुर थापाको निवेदन पत्र।

मैले अनुसन्धान अधिकारी र अदालती वयानमा प्रतिवादी लालबहादुरलाई हानेको होइन, बरु किन हान्छौं दिलबहादुरलाई भनी प्रतिवादी लालबहादुरलाई भन्दासाथ मलाई खुकुरी प्रहार गरी लालबहादुरले हत्याको प्रयास गरेको र म गम्भीर घाइते भै लडेको अवस्था छ। यस कुराको पुष्टि गर्दै प्रतिवादी लालबहादुरले अनुसन्धान अधिकारी र अदालती वयानमा समेत मलाई खुकुरीले तालुमा हानेको भनी स्पष्टै वयान गरिदिएका छन्। मेरो ज्यान लिने मनसायले निज लालबहादुरले मलाई खुकुरीले हानेको भनी ज्यान मार्ने उद्योगमा समेत प्रतिवादी दोषी ठहर भै सुरु अदालतले गरेको फैसला सम्मानित पुनरावेदन अदालतबाट समेत सदर भैसकेको छ। मेरो अनुसन्धान अधिकारी र अदालतमा समेत इन्कारी वयान रहे भएको छ। यसरी सत्यतथ्यमा आधारित बुझनुपर्ने प्रमाण नबुझी कथित सहअभियुक्तको पोल आधारलाई मात्र मेरा विरुद्ध प्रमाण आधारका रूपमा लिई गरिएको फैसला प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा ३ र ८ समेतको विपरित छ। दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला सदर गरेको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसलामा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२ को उपदफा (१) को खण्ड (क) र (ख) को त्रुटी हुँदा मुद्दा दोहोर्न्याई हेरी सो फैसला उल्टी गरी मलाई सफाई दिई न्याय पाउँ भन्ने समेत ब्यहोराको प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को निवेदन पत्र।

यसमा प्रतिवादी लालबहादुर थापाले भीमबहादुरलाई प्रहार गरेको खुकुरी डेकेन्द्र थापालाई लाग्न गई डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको भन्ने कुरा यी प्रतिवादीहरुका साथीहरुले उल्लेख गरेको देखिन्छ। भीमबहादुर वि.क.लाई हात लागेको चोट मृतक डेकेन्द्र थापालाई लाग्न गई मृत्यु हुन गएको अवस्था देखिएबाट प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १३(१) बमोजिम सर्वश्व सहित जन्म कैद गरिएको पाइन्छ। मिसिल

संलग्न सबुद प्रमाण, बारदातको प्रकृति, लास जाँच मुचुल्का सह-अभियुक्तहरुको कथन समेतका परिप्रेक्ष्यमा पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला फरक पर्न सक्ने देखिँदा अ.बं. २०२ नं. को प्रयोजनार्थ विपक्षीहरुलाई झिकाई आएपछि वा अवधि नाघेपछि नियमानुसार गरी पेस गर्नु भन्ने यस अदालतको मिति २०७०।८।२६ को आदेश ।

यसमा प्रतिवादी मेलामा सँगै गएको भन्ने कुरालाई आधार बनाई प्रतिवादीहरु झगडा भएको स्थानबाट सुरुमै भागी सकेको हुँदा छुट्याउन गइन भन्ने वयानको एकल वाक्यका आधारमा प्रतिवादीलाई घटना हुँदा केही नगरी हेरिरहेको र रोक्ने प्रयास समेत नगरेको भनी यी प्रतिवादीहरुलाई सजाय गरेको पाइन्छ। यी प्रतिवादी अरु के कुन कारणले घटना गराउनमा कस्तो भूमिका निभाई सम्मिलित भए भन्ने कुनै आधार कारण नखुलाई प्रतिवादीलाई सजाय गर्ने गरेको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७।१२।१५ को फैसलामा ने.का.प. २०३४, नि.नं. १०५१, पृष्ठ १३४, ज्यान सम्बन्धीको १७ नं. प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा ३ र ५४ समेतको त्रुटी पाईदा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२ को उपदफा (१) को खण्ड (क) र (ख) बमोजिम मुद्दा दोहोर्न्याई हेर्ने निस्सा प्रदान गरिदिएको छ भन्ने यस अदालतको मिति २०७०।८।२६ को आदेश ।

नियमबमोजिम निर्णय सुनाउनको लागि पेश भएको प्रस्तुत मुद्दामा पुनरावेदक प्रतिवादीहरु एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, भुपेन्द्रबहादुर थापा र पवनकुमार खत्रीकोतर्फबाट उपस्थित विद्वान वरिष्ठ अधिवक्ता श्री बद्रीबहादुर कार्की र विद्वान अधिवक्ता श्री देवेन्द्रबहादुर थापाले एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापालाई मुख्य दोषी ठहर गर्ने गरी भएको शुरु जिल्ला अदालत तथा पुनरावेदन अदालतको फैसलालाई बरामद जिल्ला अदालत तथा पुनरावेदन अदालतको फैसलालाई बरामद भएको काडे चक्कु र धार भएको चक्कुको प्रहारबाट डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको हुन सक्ने भन्ने विशेषज्ञ डा.विश्वनाथ शर्माको बकपत्रले खण्डित गरेको छ। लालबहादुरले आफ्नै नाताभित्रको व्यक्ति डेकेन्द्रलाई मार्नु पर्ने कुनै पनि कारण देखिँदैन। प्रतिवादी लालबहादुर थापाको प्रहारबाट डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको भन्ने अभियोग

दाबी कुनै पनि प्रमाणबाट समर्थित हुन नसकेको अवस्था छ। अभियोग दाबी शंका रहित तबरले पुष्टि हुन नसकेको अवस्थामा प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई अभियोग दाबीबमोजिम सजाय गर्ने ठहर्‍याएको फैसला त्रुटीपूर्ण छ। साथै अन्य प्रतिवादीहरु तेजबहादुर थापा, भुपेन्द्रबहादुर थापा र पवन कुमार खत्री समेत निर्दोष हुँदा अभियोग दाबीबाट सफाई हुनु पर्दछ भन्ने बहस प्रस्तुत गर्नु भयो।

प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको तर्फबाट उपस्थित विद्वान अधिवक्ता श्री दिपेन्द्रबहादुर बमले भीमलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई लाग्न गएको भन्ने झुठा आधार खडा गरी मेरो पक्षलाई सजाय गर्ने गरी भएको सुरु तथा पुनरावेदन अदालतको फैसला त्रुटीपूर्ण छ। मेरो पक्षले डेकेन्द्रलाई प्रहार गरेको भन्ने मिसिल संलग्न कुनै पनि प्रमाणबाट देखिँदैन। केवल अनुमानको आधारमा मेरो पक्षलाई कसुरदार ठहर गरिएको छ। आफ्नो काका नाता पर्ने र घनिष्ठ सम्बन्ध भएको व्यक्ति डेकेन्द्रलाई मेरो पक्षले मार्नु पर्ने कुनै कारण छैन। विरोधाभाषपूर्ण जाहेरिका आधारमा सृजना गरिएको झुठा अभियोगका आधारमा मेरो पक्षलाई सजाय गर्ने गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला त्रुटीपूर्ण हुँदा उल्टी गरी अभियोग दाबीबाट सफाई हुनु पर्दछ भन्ने बहस प्रस्तुत गर्नु भयो।

प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को तर्फबाट उपस्थित विद्वान अधिवक्ता श्री विष्णुप्रसाद खनालले मेरो पक्षका विरुद्ध किटानी जाहेरी नै परेको छैन भने मृतकका बाबु नन्दबहादुर थापा तथा आमा कर्ना थापाको बकपत्र समेतबाट मेरो पक्ष निर्दोष रहेको भन्ने पुष्टि हुन्छ। मेरो पक्षलाई हतियार प्रहार गरी मृत्यु हुनेसम्मको अवस्थामा पुर्‍याएको भन्ने मिसिलबाट देखिइरहेको हुँदा यस्तो मरणासन्न अवस्थामा रहेको व्यक्तिले मृतक डेकेन्द्रलाई प्रहार गर्न सक्ने स्थिति नै हुँदैन। मेरो पक्षबाट कुनै पनि हतियार बराबद नभएको अवस्था छ भने निजले बयान गर्दा हतियार लिएकोमा साविती भएका पनि छैनन्। लालबहादुर थापाले खुकुरी प्रहार गरी घाइते भै बेहोश भएका भीमबहादुरले मृतक डेकेन्द्रलाई हत्या गर्न संयोग पारिदिने अवस्था नै नहुने हुँदा मार्नमा संयोग पारिदिएको भनि दोषी ठहर गरेको सुरु तथा पुनरावेदन अदालतको फैसला त्रुटीपूर्ण हुँदा अभियोग दाबीबाट सफाई हुनु पर्दछ भन्ने बहस गर्नु भयो।

वादी नेपाल सरकारकोतर्फबाट महान्यायाधिवक्ताको कार्यालयका विद्वान सह-न्यायाधिवक्ता श्री रेवतीराज त्रिपाठी र विद्वान उप-न्यायाधिवक्ता श्री खेमराज भट्टले प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.मृतक डेकेन्द्रसँग लडिरहेको अवस्थामा भीमबहादुरको हातमा काँडे चक्रु थियो भन्ने कुरा सह-अभियुक्तहरुको बयानबाट देखिन्छ। मृतकको शरीरमा एउटा मात्र धारिलो हतियारको घाउ भएको नभै एकभन्दा धेरै घाउ रहे भएको देखिएको छ। प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले मृतकको कोखामा प्रहार गर्न लागेको देखी मृतकलाई बचाउन आफु गएको र प्रहार गरेको भनी लालबहादुर थापाले बयानमा लेखाएको देखिन्छ। मृतकको शरीरमा हात हाली धारिलो हतियार प्रहार गर्ने प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को हकमा ज्यान सम्बन्धीको १७(२) नं. आकर्षित हुँदैन। साथै प्रतिवादी पवनकुमार खत्री उपर ज्यान सम्बन्धीको १७(२) नं.बमोजिमको कसुरको अभियोग दाबी लिएकोमा अभियोग मागदाबी भन्दा कम ज्यान सम्बन्धीको १७(३) नं.बमोजिम सजाय गर्ने गरेको समेत मिलेको छैन।सुरु फैसला सदर गर्ने गरी पुनरावेदन अदालत सुर्खेतबाट भएको फैसला प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा र भुपेन्द्रबहादुर थापाको हकमा सदर गरी प्रतिवादीहरु भीमबहादुर वि.क. र पवन कुमार खत्रीको हकमा उल्टी भै अभियोग मागदाबीबमोजिम सजाय हुनु पर्दछ भन्ने समेत प्रस्तुत गर्नु भएको बहस सुनियो।

प्रस्तुत भएको उपरोक्तानुसारको बहस जिकिर समेत सुनी मिसिल अध्ययन गरी हेर्दा पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला मिलेको छ छैन, पुनरावेदक वादी नेपाल सरकार तथा पुनरावेदक प्रतिवादीहरुको पुनरावेदन जिकिर पुग्न सक्ने हो होइन भन्ने सम्बन्धमा निर्णय दिनु पर्ने देखिन आयो।

निर्णयतर्फ विचार गर्दा मिति २०६५/११/१२ गते रातको १२ बजेको समयमा प्रतिवादीहरु एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा र भीमबहादुर वि.क.को हतियार प्रहारबाट डेकेन्द्र कुमार थापाको हत्या भएको र उक्त कार्यमा प्रतिवादीहरु पवनकुमार खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र तेजबहादुर थापासमेत मत सल्लाहमा पसेको हुँदा प्रतिवादी लालबहादुर थापा र भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. र १३(१) नं. को

कसुरमा ऐ.को १३(१) नं.बमोजिम सजाय हुन र प्रतिवादी पवनकुमार खत्रीको हकमा ऐ.ज्यान सम्बन्धी महलको १७ नं.को कसुरमा ऐ.१७(२) नं.बमोजिम सजाय हुन तथा प्रतिवादीहरु भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र तेजबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धीको १७ नं.को कसुरमा ऐ.१७(३) नं.बमोजिम सजाय गरिपाउँ भन्ने मुख्य अभियोग मागदाबी रहेकोमा सुरु दैलेख जिल्ला अदालतबाट प्रतिवादी मध्येका एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन, ज्यान सम्बन्धी महलको १३(१) नं.बमोजिम सर्वस्व सहित जन्म कैद, प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ऐ.को १७(२) नं. अनुरूप ५ वर्ष कैद र प्रतिवादीहरु पवन कुमार खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा तथा तेजबहादुर थापालाई ऐ.को १७(३) नं.बमोजिम ६ महिना कैद हुने ठहर्‍याई प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई १० वर्ष मात्र कैद सजाय गर्ने राय व्यक्त गरेको फैसला सदर गरी प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन अ.व. १८८ नं.बमोजिम १० वर्ष कैद सजाय गर्ने राय व्यक्त गरिएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला उपर वादी नेपाल सरकार तथा प्रतिवादीमध्येको एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको पुनरावेदन परेको र अन्य प्रतिवादीहरु भुपेन्द्रबहादुर थापा, पवन कुमार खत्री, तेजबहादुर थापा र भीमबहादुर वि.क.को मुद्दा दोहोर्‍याई हेरी पाउँ भने निवेदनमा मुद्दा दोहोर्‍याई हेर्ने निस्सा प्रदान भै पुनरावेदनको रोहमा पेश भएको पाइयो।

प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. उपर ज्यान सम्बन्धीको १३(१) नं.बमोजिम र प्रतिवादी पवनकुमार खत्री उपर ऐ.को १७(२) नं. बमोजिमको सजायको मागदाबी लिई अभियोगपत्र पेश गरिएकोमा प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ऐ.को १७(२) नं. बमोजिम ५ वर्ष कैद र प्रतिवादी पवनकुमार खत्रीलाई ऐ.को १७(३) नं. बमोजिम ६ महिना कैद गर्ने गरेको हदसम्म पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला त्रुटीपूर्ण हुँदा प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. र पवनकुमार खत्रीलाई समेत अभियोग मागदाबी बमोजिम सजाय हुनुपर्ने भन्ने वादी नेपाल सरकारको पुनरावेदन जिकिर रहेको पाइन्छ भने आफुहरु निर्दोष हुँदा अभियोग दाबीबाट सफाई पाउनु पर्ने भने प्रतिवादीहरुको जिकिर रहेको पाइयो।

प्रस्तुत मुद्दाको कारवाहीको उठान सम्बन्धमा हेर्दा मिति २०६५/११/१२ गते राती १२ बजेको समयमा श्रीस्थानको शिवरात्री मेलामा अज्ञात हतियारधारी समूहद्वारा खुकुरी प्रहार गरी डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको हुँदा अपराधीहरूको खोजतलास गरी कानूनी कारवाही गरिपाउँ भन्ने बेहोराको यज्ञराज थापाको मिति २०६५/११/१३ मा जिल्ला प्रहरी कार्यालय दैलेखमा निवेदन परेको देखिन्छ। एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा, बमबहादुर थापा र अन्य नाम नचिनेको २ जना समेत भै मिति २०६५/११/१२ गते बेलुका श्रीस्थानमा मेला हेर्न गएकोमा अज्ञात व्यक्ति आई छोरा डेकेन्द्र कुमार थापालाई धारिलो हतियारले दाहिने कोखा र खुट्टामा प्रहार गरी अन्दाजी १२ बजेको समयमा मारी भागेको भन्ने बेहोरा उल्लेख गरी मृतकका बाबु नन्दबहादुर थापाले मिति २०६५/११/१६ मा जाहेरी दर्खास्त दिएको पाइन्छ। साथै एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, पवन खत्री, भुपेन्द्र थापा, टेकबहादुर थापा र नाउँ नचिनेका २ जना समेत ७ जना प्रतिवादीहरूले छोरा डेकेन्द्रकुमारलाई कर्तव्य गरी मारेको र प्रतिवादीहरूका घरबाट डेकेन्द्रको रगत लागेका कपडा र हतियारहरू बरामद भएको, गाउँको हल्ला सुन्दा समेत निज प्रतिवादीहरूले हत्या गरेको खुल्न आएकोले सजाय गरिपाउँ भन्ने मृतकका बाबु नन्दबहादुर थापाको मिति २०६५/११/३० मा पुनः जाहेरी परेको देखिन्छ।

मिसिल संलग्न घटनास्थल लाशजाँच मुचुल्का हेर्दा लाशको शरीरका सम्पूर्ण कपडाहरू रगतले भिजेको, शरीरको दाहिनेतर्फ कोखाको मागमा धारिलो हतियारले काटेको घाउ रहेको भन्ने बेहोरा उल्लेख गरेको पाइन्छ। त्यस्तै, घटनास्थल प्रकृति मुचुल्का हेर्दा श्रीस्थान मन्दिरदेखि रावतकोट भिरखेततर्फ जाने बाटोदेखि ४० मिटर तलसम्म रगत सुकेको, सालको पातमा आलो लगत लागेको, बाटोको ३० मिटर तल हरियो सालको ५ मिटर अग्लो रुखको फेदको भागमा रगत लत्पलिएको, सोही ठाउँमा सालको पातमा रगतले भिजेको, सालको पातमा रगत जमेको, सालका साना बोट विरुवाको पातमा रगतका छिट्टा लागेको भन्ने बेहोरा उल्लेख गरेको पाइयो। मृतकको शव परिक्षण प्रतिवेदन हेर्दा मृत्युको कारण "Death is due

to haemoperitoneum and haemothorax due to penetrating traumatic injury" भन्ने उल्लेख गरेको पाइन्छ।

पुनरावेदक प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाको हकमा विचार गर्दा यी प्रतिवादी र अर्का प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को हतियार प्रहारबाट डेकेन्द्र कुमार थापाको हत्या भएको हुँदा यी प्रतिवादीलाई ज्यान सम्बन्धी महलको १ र १३(१) नं. को कसुरमा सोही १३(१) नं.बमोजिम सजाय गरिपाउँ भन्ने अभियोग मागदाबी रहेको पाइन्छ। मृतक डेकेन्द्र कुमार थापा प्रतिवादी लालबहादुर थापाको काका नाता पर्ने व्यक्ति हुन् भन्ने मिसिलबाट देखिन्छ। यी प्रतिवादीले अधिकार प्राप्त अधिकारी समक्ष बयान गर्दा आफू, टेकबहादुर थापा, भुपेन्द्र थापा, पवन खत्री र भुपेन्द्र थापा (सानो) समेत भै मेलामा जान हिँडेकोमा डेकेन्द्र कुमार थापासँग भेट भै सँगै मेलामा गएको, मेलामा भजन कीर्तन हेरिसकेपछि चाउचाउ खाएको, तत्पश्चात पुनः बिस्कुट किनी खाएको, बिस्कुट खाई घर जाने क्रममा एक्कासी ७/८ जना अपरिचित केटाहरु आएकोमा ती मध्ये एक जनासँग भनाभन भएको र सोही बेला मैले भनाभन भएको अपरिचित केटाको मुखमा एक बक्सिङ्ग हानिदिँँ। त्यसपछि अर्को अपरिचित खैरो क्याप टोपी लगाउने व्यक्ति हाल चिनिन आएको भीमबहादुर वि.क.ले मेरो नाकमा बक्सिङ्ग (काँडे औँठी) ले हान्यो, त्यसपछि म केही पछाडी हटें। सोही बेला भीम भन्नेले आफ्नो कम्मरबाट खुकुरी (काँडे कटारी चक्रे) निकाल्न तीन पटक तलमाथी गरी कम्मरमा हात लगेको देखें। त्यसपछि मैले आफुलाई सुरक्षित राख्न तयारी हालतमा रहें। भीम वि.क.ले आफ्नो काँडे चक्रेले मेरो दाहिने हातको पाखुरामा प्रहार गर्‍यो। सोही बेला मेरो साथमा रहेका डेकेन्द्र कुमार थापाले भीमबहादुर वि.क.लाई झम्टिन गए। त्यसपछि डेकेन्द्र अङ्कल र भीमबहादुर वि.क. बाटोभन्दा ३, ४ मिटर तल एक आपसमा लडिरहेको देखें। अङ्कल भनी चिच्याएर सोही स्थानमा पुगी हेर्दा डेकेन्द्र कुमार थापा माथी र भीमबहादुर वि.क.तल परी लडिरहेका थिए। सोही अवस्थामा डेकेन्द्रको हातमा खुकुरी र भीमबहादुरको हातमा काँडे धार भएको चुप्पी थियो। मैले अङ्कल डेकेन्द्रलाई दाहिने तर्फबाट भीमबहादुरको पञ्जाबाट फुत्काउने प्रयास गरें। सोही बेला भीमले मेरो दाहिने हातको माझी औँलामा चक्रेले हिकार्यो। त्यसपछि

मैले डेकेन्द्रलाई जबरजस्ती भीमबाट फुत्काइ मेरो पछाडी ल्याएँ। सोही अवस्थामा भीमले मलाई चक्कुले फेरी हान्न खोज्यो। त्यसबेला मैले आफ्नो कम्मरमा राखेको खुकुरी झिकी भीमको टाउकोमा प्रहार गरें। त्यसपछि माथितिरबाट पाँच सातवटा जति लाइट बालेका मान्छेहरू आएपछि माथि बाटोतिर भागें भनी आरोपित कसुरमा इन्कार रही बयान गरेको पाइन्छ। निज प्रतिवादीले अदालत समक्ष बयान गर्दा समेत आफुले अङ्कललाई छुट्टाई भगाएको हुँ भन्ने बयान गरेको पाइन्छ।

सह-प्रतिवादी भुपेन्द्रबहादुर थापाले अधिकार प्राप्त अधिकारीसमक्ष बयान गर्दा भीमबहादुर वि.क.ले लालबहादुर थापाको नाकमा बक्सिङ्ग प्रहार गरेपछि लालबहादुर एकछिन हचकिए। सोही बेला डेकेन्द्र थापाले पनि भीमबहादुर वि.क.लाई एकलात हानेर पल्टाए। त्यसपछि भीमबहादुरले एक्कासी डेकेन्द्रलाई समात्थो र दुईजना लडाई लड्दै केही तल पल्टिए। पल्टिँदाको अवस्थामा भीमबहादुर वि.क.तल र डेकेन्द्र कुमार थापा माथि थिए, सोही अवस्थामा लालबहादुरले अङ्कल भन्दै कराउँदै खुकुरी झिकी दुवैजना लडिरहेको ठाउँमा गई भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा हानेकोमा भीमबहादुरले अब भयो नहान भन्दै कराइरहेको थियो। सो अवस्थामा के भएको रहेछ भनी मैले पुनः लाइट बाली हेर्दा डेकेन्द्र त्यहाँ थिएनन्। लालबहादुरले केटा हो भागौं भनेपछि म, भुपेन्द्र थापा, पवन खत्री, लालबहादुर थापा जङ्गलमा पुग्यौं भन्ने बेहोरा लेखाएको पाइन्छ भने प्रतिवादीहरू पवन कुमार खत्री, तेजबहादुर थापाले समेत लालबहादुर थापाले डेकेन्द्रलाई प्रहार गरेको भनी बयान गरेको पाइँदैन। त्यस्तै, प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले अनुसन्धानको क्रममा बयान गर्दा लालबहादुरको खुकुरीले भीमबहादुरलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई लागी मृत्यु भएको पनि हुन सक्छ। भीमबहादुरले हानेर मरेको पनि हुन सक्छ भन्ने बेहोरा लेखाएको पाइन्छ। यी प्रतिवादीहरूले अदालतसमक्ष बयान गर्दा समेत लालबहादुरले डेकेन्द्रलाई प्रहार गरेको हो भनी किटानिका साथ लेखाउन सकेको पाइँदैन। साथै अर्का प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले अनुसन्धानको क्रममा बयान गर्दा मलाई हानेको चोट डेकेन्द्रलाई लागेर डेकेन्द्र मरेको हुनुपर्छ भनी लेखाएको पाइयो।

प्रतिवादी एल.पि भन्ने लालबहादुर थापा र मृतक डेकेन्द्र थापा सँग सँगै मेलामा गएका निजहरुका साथी सह-प्रतिवादीहरु पवन कुमार खत्री, तेजबहादुर थापा, भुपेन्द्र बहादुर थापाले घटना घट्टाको सम्पूर्ण अवस्था स्पष्ट रुपमा अवगत गराई बयान गरेको पाइन्छ। निजहरुको बयान बेहोराबाट प्रतिवादी लालबहादुर थापाले मृतक डेकेन्द्र थापालाई प्रहार गरेको भन्ने देखिँदैन। अर्का प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले बयान गर्दा लालबहादुरको खुकुरीले भीमबहादुरलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई लागि मृत्यु भएको पनि हुन सक्छ, भीमबहादुरले मारेको पनि हुन सक्छ भन्ने लेखाएको हुँदा यस्तो "हुन सक्छ" भन्ने सह-प्रतिवादीको अनुमानलाई प्रतिवादी लालबहादुर थापा उपरको कसुर ठहर गर्ने प्रमाणको रुपमा ग्रहण गर्न मिल्ने देखिएन। मृतक डेकेन्द्र तथा लालबहादुर थापासँग झगडा गर्ने व्यक्ति प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले समेत लालबहादुरले डेकेन्द्रलाई प्रहार गरेको हो भनी किटानी साथ भन्न नसकी मलाई हानेको चोट डेकेन्द्रलाई लागेर डेकेन्द्र मरेको हुनुपर्छ भनी अनुसन्धानको क्रममा बयान गरेको अवस्था साथै जाहेरवाला तथा मौकामा कागज गर्ने व्यक्तिहरुको बकपत्रबाट समेत लालबहादुर थापाको प्रहारबाट डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको भन्ने तथ्य पुष्टि हुन सकेको पाइँदैन। त्यसमा पनि लालबहादुर र मृतक डेकेन्द्र काका भतिजा नाताको भै सँगै मेला हेर्न गएको र डेकेन्द्र र भीमबहादुरका बीच हात हालहाल गर्दा मृतक डेकेन्द्रलाई लालबहादुरले बचाउन खोजेको देखिन्छ। यस्तो अवस्थामा लालबहादुरले मृतकलाई मार्नु पर्ने न त कुनै कारण न त संकलित प्रमाणहरुको आधारमा दोषी करार गर्ने आधार नै देखिन्छ। यस्तो अवस्थामा प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई सजाय गर्नु न्याय र कानूनसम्मत मात्र मिलेन।

प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा २५ मा "फौजदारी मुद्दामा आफ्नो अभियुक्तको कसुर प्रमाणित गर्ने भार वादीको हुनेछ" भन्ने कानूनी प्रावधान रहेको पाइन्छ। प्रतिवादी लालबहादुर थापाको चोटबाट मृतक डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको भन्ने अभियोग दाबीलाई शंकारहित तवरले पुष्टि गर्ने ठोस सबुद प्रमाण वादी पक्षले पेश गर्न सकेको पाइँदैन। पूर्व रिसइवी नरहेको, मेलामा सँगसँगै गएका काका नाता पर्ने मृतक डेकेन्द्र थापालाई मार्नमा प्रतिवादी

लालबहादुर थापाको संलग्नता देखिने प्रत्यक्ष तथा परिस्थितिजन्य कुनै पनि प्रमाण नरहेको अवस्थामा केवल अनुमानको भरमा कसुरदार ठहर गर्नु न्यायसंगत हुँदैन। शंकाको सुविधा अभियुक्तले पाउने भन्ने फौजदारी न्यायको सर्वमान्य सिद्धान्तलाई हाम्रो देशको कानून प्रणालीले पनि आत्मसात गरेको हुँदा प्रतिवादी लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. को कसुरमा ऐ.को १३(१)नं. अनुसार सर्वस्व सहित जन्मकैदको सजाय हुनुपर्ने भन्ने अभियोग दाबी पुग्न सक्ने देखिएन।

अब, पुनरावेदक प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को हकमा विचार गर्दा मिति २०६५।११।१२ गते बेलुका दिलबर वि.क., नारायण तथा इन्द्र वि.क.सँग यी प्रतिवादी श्रीस्थान मेलामा गएको र मेलामा पुगेपछि कृष्ण चौधरी र कृष्ण वलीसहित आफुसाथ गएका साथीहरूसँग रक्सी सेवन गरी घटनास्थलमा गएको, घटनास्थलमा यी प्रतिवादीको समूह पुगेपछि दिलबर वि.क.को मोबाइल लालबहादुरको समूहबाट खोसिएकोमा दिलबरले भीमबहादुर वि.क.लाई मेरो मोबाइलमा मिसकल गर्नु भनेपछि प्रतिवादी लालबहादुर थापा समेतसँग वादविवाद भएको र भीमबहादुर र मृतक डेकेन्द्र थापा समाता समात गरी लडेको भन्ने बुझिएका व्यक्ति प्रदिपजंग थापा समेतको कागज र सह-अभियुक्तहरूको बयानबाट देखिन्छ। भीमबहादुर वि.क.को समूहसँग झगडा भएपछि भीमबहादुर वि.क. र मृतक डेकेन्द्र थापा लड्दै तल गएको, दुवै लड्दै तल पुगेपछि भीमबहादुर तल र डेकेन्द्र थापा माथि भएको, उक्त समयमा भीमबहादुरको हातमा चुप्पी र मृतक डेकेन्द्र थापाको हातमा खुकुरी भएको, मृतक डेकेन्द्र थापालाई आफुतिर तानी पछाडी हटाएको भन्ने प्रतिवादी लालबहादुर थापाको बयान बेहोरा रहेको पाइन्छ। प्रतिवादी लालबहादुर थापा र अन्य प्रतिवादीहरूले अधिकार प्राप्त अधिकारी तथा अदालत समक्ष बयान गर्दा दिलबर वि.क.को मोबाइल प्रतिवादी पवन खत्रीले खोसेपछि दिलबरलाई निजको नाक र गालामा लालबहादुरले बक्सिङ्ग हानेपछि लालबहादुरको नाकमा भीमबहादुर वि.क.ले हानेको भनी लेखाएकोमा सो कुरालाई प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले खण्डन गर्न सकेको देखिँदैन। प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.ले लालबहादुर थापालाई हानेपछि प्रतिवादी भीमबहादुरलाई मृतक डेकेन्द्र थापाले झम्टेको भन्ने सह-अभियुक्तहरूको

बयानबाट देखिन्छ। उपरोक्त तथ्यबाट प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. र मृतक डेकेन्द्र थापाबीच रातको समयमा मेलामा विवाद भै समाता समात गरी लडेको अवस्था देखिन्छ।

घटनास्थल प्रकृति मुचुल्काबाट बाटोदेखि ४० मिटर तलसम्म रगत, सुकेका सालको पातमा आलो रगत लागेको, हरियो सालको रुखको फेदको भागमा रगत लत्पलिएको, सालका साना बोट विरुवाको पातमा रगतका छिटा लागेको भन्ने देखिन्छ। रातको समयमा मेलामा भएको वादविवादबाट मृतक डेकेन्द्र थापाको मृत्यु भएको अवस्था छ। प्रतिवादी भीमबहादुरले मृतकलाई मार्नु पर्ने पूर्व रिसइवी देखिँदैन। मृतकको लास सडकबाट जङ्गलतर्फ लडिरहेको अवस्थामा बरामद भएको देखिन्छ। प्रतिवादी भीमबहादुरले प्रहार गरेकै चोटबाट मृतक मरेको भन्ने तथ्यलाई स्थापित गर्ने प्रमाणहरू देखिँदैन। बरामद भै आएको काँडे चक्रुबाट मानिस मर्न सक्ने अवस्था नै देखिँदैन। मेलामा गएका मृतक र प्रतिवादीहरूले आपसमा हात हालाहाल गर्दा मृतक सडकबाट लडी तल पुगेको अवस्था देखिन्छ। प्रतिवादी भीमबहादुरले घचेटेकै कारणबाट मृत्यु भएको भन्ने निश्चय गर्ने आधार पनि देखिँदैन। मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धीको ५ नं. मा "ज्यान लिने इविलाग वा मनसाय नभै कसैले आफूले गरेको कर्तव्यले मानिस मर्ला भन्ने जस्तो नदेखिएको कुनै काम कुरा गर्दा त्यसैद्वारा केही भै कुनै मानिस मर्न गएको भवितव्य ठहर्छ" भन्ने कानूनी प्रावधान रहेको पाइन्छ। त्यस्तै, सोही महलको ६ नं. को देहाय ४ मा रक्षा शिक्षा गर्ने बाहेक अरु कसैले कसैलाई कुटपिट गर्दा भवितव्य परेको अवस्थामा गर्ने सजाय सम्बन्धी प्रावधान रहेको पाइन्छ। माथि उल्लेख गरिएबमोजिम रातको समयमा मेलामा भएको वादविवादबाट मृतकको मृत्यु भएको, प्रतिवादी भीमबहादुर र मृतकबीच मार्नु पर्ने पूर्व रिसइवी नरहेको र मृतकको लाश सडकबाट जङ्गलतर्फ लडिरहेको अवस्थामा बरामद भएको देखिँदा पूर्व रिसइवी विहिन अवस्था मृतक आफैं लडी मर्न सक्ने अवस्था समेत देखिँदा प्रस्तुत मुद्दाको वारदातमा मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको ५ नं. को अवस्था विद्यमान भै भवितव्यको वारदात देखिँदा प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धीको ६ नं. को देहाय ४ बमोजिम सजाय हुने अवस्था देखियो।

पुनरावेदक प्रतिवादीहरू भूपेन्द्रबहादुर थापा, पवन कुमार खत्री र तेजबहादुर थापाको हकमा विचार गर्दा यी प्रतिवादीहरू मध्ये पवनकुमार खत्री उपर ज्यान सम्बन्धीको १७ नं.को कसुरमा ऐ.१७(२) नं.बमोजिमको सजायको मागदाबी रहेको पाइन्छ। त्यस्तै प्रतिवादीहरू भूपेन्द्रबहादुर थापा र तेजबहादुर थापा उपर ज्यान सम्बन्धीको १७ नं. को कसुरमा ऐ.१७(३) नं.बमोजिमको सजायको मागदाबी लिई अभियोगपत्र दायर भएको पाइन्छ। ज्यान मार्नलाई मतलबमा भने पसेको तर मुख्य भै वचन पनि नदिने, हातहतियार पनि नछोड्ने, जीउमा पनि नछुने व्यक्तिहरूको हकमा मात्र ज्यान सम्बन्धीको १७ नं. आकर्षित हुने हुन्छ। माथि विवेचना गरिएबमोजिमका आधार कारण र प्रमाणबाट प्रस्तुत वारदातमा मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको ५ नं. को अवस्था विद्यमान भै भवितव्यको वारदात देखिई प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क. लाई सोही महलको ६ नं. को देहाय ४ बमोजिम सजाय हुने अवस्था देखिएको छ। भवितव्यको वारदातमा कुनै पनि व्यक्ति मतलबी नहुने हुँदा पुनरावेदक प्रतिवादीहरू भूपेन्द्रबहादुर थापा, पवन कुमार खत्री र तेजबहादुर थापा उपरको अभियोग दाबी पुग्न सक्नेदेखिएन।

अब, यस अदालतमा पुनरावेदन नगर्ने प्रतिवादी टेकबहादुर थापाको सम्बन्धमा हेर्दा यी प्रतिवादी उपर ज्यान सम्बन्धीको १७ नं. को कसुरमा ऐ.१७(३) नं.बमोजिमको सजायको मागदाबी लिई अभियोग पत्र दायर भएको पाइन्छ। भवितव्यको वारदातमा कुनै पनि व्यक्ति मतलबी नहुने हुँदा यी प्रतिवादी उपर लिए सरह ज्यान सम्बन्धीको १७ नं. को कसुरमा सजाय गरिपाउँ भन्ने अभियोग मागदाबी लिइएका प्रतिवादीहरू भूपेन्द्रबहादुर थापा, पवन कुमार खत्री र तेजबहादुर थापाको हकमा अभियोग दाबी पुग्न सक्ने नदेखिएको अवस्था हुँदा मुलुकी ऐन अ.व. २०५ नं. को कानूनी व्यवस्थाले यी प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले समेत अभियोग दाबीबाट सफाई पाउने देखिन आयो।

अतः माथि विवेचना गरिएका आधार, कारण, प्रमाण र कानूनी व्यवस्थाबाट प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. को कसुरमा ऐ.को १३(१) नं. अनुसार सर्वस्व सहित जन्म कैदको सजाय हुनुपर्ने भन्ने अभियोग मागदाबी

पुगन नसकी पुनरावेदक प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाले अभियोग दाबीबाट सफाई पाउने, प्रस्तुत मुद्दाको वारदातमा मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको ५ नं. को अवस्थामा विद्यमान भै भवितव्यको वारदात देखिँदा पुनरावेदक प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धीको ६ नं. को देहाय ४ बमोजिम कैद वर्ष २ (दुई) हुने, पुनरावेदक प्रतिवादीहरु भुपेन्द्रबहादुर थापा, पवन कुमार खत्री र तेजबहादुर थापा उपरको अभियोग दाबी पुगन नसकी आरोपित कसुरबाट सफाई पाउने र यस अदालतमा पुनरावेदन नगर्ने प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले समेत मुलुकी ऐन अ.वं. २०५ नं. को कानूनी व्यवस्थाबमोजिम आरोपित कसुरबाट सफाई पाउने ठहर्छ। प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १३ (१) नं.बमोजिम सर्वस्व सहित जन्म कैद, प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ऐ. १७(२) नं. अनुरूप ५ वर्ष कैद र प्रतिवादीहरु पवन कुमार खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा तथा तेजबहादुर थापालाई ऐ.को १७(३) नं.बमोजिम ६ महिना कैदको सजाय हुने ठहर्न्याएको सुरु दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला सदर गर्ने गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७/१२/१५ को फैसला सो हदसम्म नमिलेको हुँदा केही उल्टी हुने ठहर्छ। अभियोग दाबीबाट पूर्ण रुपमा सफाई पाउनु पर्ने भन्ने प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.को पुनरावेदन जिकिर तथा प्रतिवादीहरु भीमबहादुर वि.क.र पवनकुमार खत्रीलाई अभियोग दाबी बमोजिम सजाय हुनु पर्ने भन्ने वादी नेपाल सरकारको पुनरावेदन जिकिर पुगन सक्दैन। अरु तपसिलबमोजिम गर्नु।

तपसिल

माथि इन्साफ खण्डमा लेखिएबमोजिम पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७/१२/१५ को फैसला केही उल्टी भै प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाले अभियोग दाबीबाट सफाई पाउने, प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धीको ६ नं.को देहाय ४ बमोजिम कैद वर्ष २ (दुई) हुने, पुनरावेदक प्रतिवादीहरु भुपेन्द्र बहादुर थापा, पवनकुमार खत्री र तेजबहादुर थापाले आरोपित कसुरबाट सफाई पाउने र पुनरावेदन नगर्ने प्रतिवादी टेकबहादुर थापाले समेत अ.वं. २०५ नं. को कानूनी व्यवस्थाबमोजिम आरोपित कसुरबाट सफाई

पाउने ठहरेकोले प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापालाई कैद मुक्त गरिदनु भनी सम्बन्धीत कारागार शाखामा लेखी पठाउन आजै संक्षिप्त आदेश भैसकेको हुँदा प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको अंश रोक्का गरी सर्वस्व सहित जन्मकैदको लगत कस्ने भनी उल्लेख गरिएको सुरु फैसलाको तपसिल खण्डको देहाय १ मा उल्लिखित लगत कट्टा गर्नु भनी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतमा लेखी पठाउनु-----१

प्रतिवादी भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान सम्बन्धीको ६ नं.को देहाय ४ बमोजिम कैद वर्ष २ (दुई) हुने ठहरी फैसला भएकोले २ (दुई) वर्ष कैदको लगत कसी निज मिति २०६५/१२/१२ गतेदेखि प्रहरी हिरासत तथा पुर्पक्षको लागि थुनामा रही मिति २०६६/३/११ गतेदेखि तारेखमा रहेको देखिँदा निज थुनामा बसेको अवधि २ महिना २९ दिन कट्टा गरी बाँकी कैद एक वर्ष नौ महिना एक दिन कैद बेरुजु हुँदा असुल उपर गर्नु र सुरु फैसलाको तपसिल खण्डको देहाय ३ मा उल्लिखित लगत कट्टा गर्नु भनी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतमा लेखी पठाउनु-----२

प्रतिवादीहरु भुपेन्द्रबहादुर थापा, पवनकुमार खत्री, तेजबहादुर थापा र टेकबहादुर थापाले आरोपित कसुरबाट सफाई पाउने ठहरेकोले निजहरुको नाममा कैदको लगत कस्ने भनी उल्लेख गरिएको सुरु फैसलाको तपसिल खण्डको देहाय ४ मा उल्लिखित लगत कट्टा गर्नु भनी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतमा लेखी पठाउनु-----३

प्रस्तुत मुद्दाको दायरी लगत कट्टा गरी मिसिल नियमानुसार गरी बुझाई दिनु-----४

न्यायाधीश

उक्त रायमा सहमत छु।

न्यायाधीश

इजलास अधिकृत: कृष्णप्रसाद पौडेल

कम्प्युटर टाईप गर्ने: विदुषी रायमाझी

इति संवत् २०७२ साल असार २ गते रोज ४ शुभम्-----